

that they would formally place the draft settlement before the Executive Committee for their information and approval. They promised the Labour Commissioner that they may be taken as final settlement, if the management agree. The Commissioner of Labour waited for them till now, but they have not turned up. The management came to the Commissioner of Labour and waited till 12-30 P.M. for finalising the settlement. It is unfortunate that the workers' representatives have not kept up their promise so far. The number of workers affected by the lock-out in HAL is 16,600 and in BEML 3,000. This is the latest position.

Sri M. S. KRISHNAN.—Sir, since my name has been dragged by the Hon'ble Minister, I request you to permit me to have my say by way of personal explanation. He said that despite the fact that he had contacted Mr. Krishnan and Mr. Narasimhan the strike went on. It is true that he contacted me on the 14th but then it was too late in the day. Since two years they have been agitating and what were they doing during all those two years?

Mr. DEPUTY SPEAKER.—The hon'ble Member must bear in mind that strikes and lock-outs do not form the subject matter of an adjournment motion.

Sri M. S. KRISHNAN.—Sir, when you have permitted the Hon'ble Minister to make a statement, you must also permit me to have my say by way of explanation. I do not agree with some of the statements made by the Hon'ble Minister.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—The responsibility of the State Government is very limited and I withhold my consent.

Sri M. S. KRISHNAN.—That is not very correct. Government cannot shirk their responsibility; they cannot utter half truths here.

BUDGET ESTIMATES FOR 1968-69

Demands for Grants

DEMAND No. 17 AND 37

Sri K. V. SHANKARA GOWDA (Minister for Education and Agriculture).—Sir, on the recommendation of the Governor, I beg to move :

“That a sum not exceeding Rs. 36,17,27,200 including the sums already voted on account be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1969, in respect of 'Education'.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Motion moved :

“That a sum not exceeding Rs. 36,17,27,200 including the sums already voted on account be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1969, in respect of ‘Education’.

Demand No. 37 is also deemed to have been moved.

† ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ವಿದ್ಯಾ ಸಚಿವರು ಮುಂದನೆ ಮಾಡಿರತಕ್ಕಂಥ 36,17,27,200 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಡಿಮಾಂಡನ್ನು ನಾನು ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ವಿರೋಧಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಯಾವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಡೆಯಬೇಕು ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಗೊಂದಲ ಉಂಟಾಗಿದೆ, ಈ ಒಂದು ಭಾಷಾ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇಡೀ ದೇಶವನ್ನೇ ಕೆರಳಿಸಿದೆ, ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅನೇಕ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕುತೂಹಲಕಾರಕವಾದ ಪಾತಾಪರಣವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿದೆ. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯವೂ ಸಹ ಈ ಒಂದು ಗೊಂದಲವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ಒಂದು ಅಂತಿಮ ತೀರ್ಮಾನವೇನು, ನಮ್ಮ ನಿಲುವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಇವತ್ತು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ವತಿಯಿಂದ ಅಷ್ಟೊಂದು ತೀವ್ರವಾದಂಥ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಅಂಶವನ್ನು ಷಿಪಾದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಯಾವ ಯಾವ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯಾವ ಯಾವ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರವನ್ನು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ನಾವು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದವರು ಒಂದು ಹೇಳಿಕೆ ಮುಖಾಂತರ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಿರತಕ್ಕಂಥ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತಿದ್ದುಪಡಿಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸಹ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಮೋಸ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ಕಾಯಾ ವಾಚಾ ಮನಸಾ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವುದಾದರೆ ನಾನು ಸಹ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಎರಾ ರಾಜ್ಯಗಳು ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಾದರೆ, ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವುದಾದರೆ ನಾನು ಸಹ ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೋದ ವರ್ಷ ಇದೇ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಭಾಷಾ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಡೆದಿರತಕ್ಕಂಥ ಘಟನಾವಳಿಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಈ ಬಗ್ಗೆ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕಾರವಾಗಿರತಕ್ಕಂಥ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಮಾತನಾಡತಕ್ಕಂಥ ರಾಜ್ಯಗಳು ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹೊಂದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಉತ್ತರದವರಿಗೆ ರಾಜ್ಯಭಾಷೆ ಹಿಂದಿಯಾಗಿದೆ, ರಾಷ್ಟ್ರಭಾಷೆ ಹಿಂದಿಯಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕಭಾಷೆ ಹಿಂದಿಯಾಗಿದೆ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಹಿಂದಿಯೇ ನಮಗೆ ಸಾಕು ಎನ್ನುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿ ಮಾತನಾಡುವ ರಾಜ್ಯಗಳವರು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಪಾದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ನಮಗೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಅಪಾಯಕಾರಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತು ನಮಗೆ ರಾಜ್ಯಭಾಷೆ ಕನ್ನಡವಾದ ಮೇಲೆ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕಭಾಷೆ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

[MR. CHAIRMAN (DR. R. NAGAN GOWDA) in the Chair]

ಹಿಂದಿಯವನಿಗೆ ಮೂರು ಭಾಷೆ ಕಲಿಸುವುದರ ಬದಲು ಅವನು ಒಂದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿತರೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಟು ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಭಾಷೆ ಕನ್ನಡ. ರಾಷ್ಟ್ರಭಾಷೆ ಹಿಂದಿಯಾಗುತ್ತದೆ; ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕ ಭಾಷೆಯೂ ಹಿಂದಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಎರಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಈ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಎರಾ ರಾಜ್ಯಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ಹೊರಿಸಬೇಕೆಂದು ತ್ವರಿತವಾಗಿ, ಜರೂರಾಗಿ ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಹಿಂದಿಯೇತರ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರತಿಭಟನೆ

ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಇದತ್ತು ನಮ್ಮ ಶಾರೆಗಳಲ್ಲ ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಯಾವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದತ್ತು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಎರ್ರಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಕಟ್ಟು ನಿಟ್ಟಾಗಿ ಅಚರಣೆಗೆ ತರಬೇಕು. ಇವತ್ತು ಎರ್ರಾ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ರಾಜ್ಯಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಎರ್ರಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲೂ ಅಚರಣೆಗೆ ತರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಮಾತ್ರ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಕಠಿಯವರು ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯಭಾಷೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು 5 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನಾದರೂ ಇವತ್ತು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ಇವರು ಎಷ್ಟು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಭಾಷಾಂತರ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಎಷ್ಟು ಪಾಠ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಅಚರಣೆಗೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ, ಇವತ್ತು ಎರ್ರಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲೂ ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾಷೆಯು ಬೋಧನೆ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ತಯಾರಿಕೆಯಾಗಬೇಕು. ಈ ತಯಾರಿಕೆಯ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಮುಂದೂಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ, ನಾವು ಎಷ್ಟೋ ಹಿಂದೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ನೆರೆ ರಾಜ್ಯವಾದ ಮದ್ರಾಸಿನವರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಅವರು ಎಷ್ಟೋ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಇನ್ನೂ ಕೂಡ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಯಾವಾಗ ಹಿಂದೆ ಬರಬೇಕು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಎಲ್ಲರ ಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನೆರ್ರಾ ಸರಿಯಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಭಾಷಾ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯವಾಗಿ ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು ರಾಜ್ಯಭಾಷೆ. ಇದು ಎರ್ರಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲೂ ಬರಬೇಕು. ಎರಡನೆಯದು, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿಯ ಪಾತ್ರ ಏನೆಂಬುದು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರ. ಇವತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕೂಡಲೇ ಮಾಯವಾಗಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ವಿಚಾರ ಕೂಡ ಇದೆ. ಅಷ್ಟೇ ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಡಾನ್ ವಿತ್ ಹಿಂದಿ ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಬೇಡ ಚಳವಳಿಯೂ ಇದೆ. ಇವತ್ತು ಯಾವುದೂ ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನೂ ದ್ವೇಷದಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಹಿಂದಿ ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಬೇಕು, ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೇಕು ಎನ್ನ ತಕ್ಕ ವಿಚಾರ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆಗೋಸ್ಕರ ಇರಬೇಕು. ಅದು ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಬೇಕೋ, ಅಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಉಳಿಯಲೇಬೇಕು. ಇವತ್ತು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಹಿಂದಿ ತಂದು ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಅದರಿಂದಲೂ ಅಪಾಯ ಇದೆ. ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ತಂದು ಅದನ್ನು ಕೂರಿಸಿದರೆ, ಅದು ಕೆಳಗಡೆ ಕೂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆಯೇ? ಇಲ್ಲ, ಅದು ನಿಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಏರಿ ಕೂತುಕೊಳ್ಳುವ ಅಪಾಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಕಾಗಲ್ಲ. ಅದು ಮನೆಯ ಕನ ಗುಡಿಸುವ ಪೊರಕೆ ಇದ್ದುಹಾಗೆ. ಎಷ್ಟು ದಿವಸ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕೋ, ಅಷ್ಟು ಉಪಯೋಗಿಸಿ, ನಂತರ ಅದನ್ನು ಬಿಸಾಕಿ ಬಿಡಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಭಾಷೆ ಎರ್ರಾ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ತನ್ನ ಗಣ್ಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಹಿಂದಿಗೆ ಯಾವ ಸ್ಥಾನ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕೂಡ ಕೆಲವು ಕಾಲದವರೆಗೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಿಂದಿ ಬೇಕಾದರೆ, ಅದೂ ಕಲೆಯು. ಇವತ್ತು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲೂ ಎರ್ರಾ ಭಾಷೆಗಳು ಇವೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಜರ್ಮನ್ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಫ್ರೆಂಚ್ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ರಷಿಯನ್ ಭಾಷೆ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ಭಾಷೆ ಕಲಿಯಲೇಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬಾರದು. ಆಯಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ, ತನಗೆ ಯಾವ ಭಾಷೆ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ, ಅದನ್ನು ಅರಿತು, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬೇಕಾದರೆ, ಅದು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು, ಕಲಿಯಬಹುದು. ಅದು ಒಂದು ಆಪ್ತನರ್ ರೀತಿಯಲ್ಲರಬೇಕು. ಕಂಪ್ಯೂಟರ್‌ಗಿರಬಾರದು. ಮತ್ತು ಬೋಧನೆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಬೇಕು, ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕೂಡ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕು ಎಂದು ಒಂದು ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅವನು ಬೇಕಾದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬಹುದು. ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳ ಮಾಧ್ಯಮ ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ, ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕ ಭಾಷಾಂತರಗಾರರು ಬೇಕು. ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಭಾಷಾಂತರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಕಾನೂನುಗಳು ರಚನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಬಹಳ ಉತ್ತಮ ಮಟ್ಟದ ಭಾಷಾಂತರಗಾರರು ಬೇಕಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ರಿಸರ್ಚ್ ಆಗಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಎರ್ರಾ ಪರಿಶೋಧನೆ ನಡೆಸಿ, ಈ ಭಾಷಾ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಂತರಕ್ಕೆ ಅತಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ಸ್ಥಾನ ಕೊಡಬೇಕು. ಈಗಾಗಲೇ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಆಫ್ ಕನ್ನಡ ಅಂತ ಕೊಸ ಶಾಖೆಯನ್ನೇ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿಯೂ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನೆರವಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೋಗಿ ಆ ಶಾಖೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕವಾಗಲಿ, ಕಾನೂನಿನ ಪುಸ್ತಕವಾಗಲಿ, ಉತ್ತಮ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ವಾಗಿ ತರ್ಜುಮೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಭಾಷಾಂತರ ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ ಹೊಲಸಾಗಿ ಮಾಡಬಾರದು. ಮೊನ್ನೆ ನಾವು ನೋಡಿದಹಾಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅರ್ಥ ಇದ್ದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇರೆಯೇ ಅರ್ಥ ಇತ್ತು. ಹಾಗೆ ಆಗಬಾರದು. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಾನದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನನಗೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸಂಪರ್ಕ ಇದೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಪಾಳು ಆಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಒಂದೊಂದು ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲ ಬಂದಾಗ, ಅವರು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ರಿಪಾರ್ಟ್ ಕಮಿಷನಿ ಮಾಡಿ, ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಾನವನ್ನು ಮಾಪಾಳು ಮಾಡತಕ್ಕಂತಹ ವ್ಯವಹಾರ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ.

3-00 P.M.

ಇದರಿಂದ ಏನಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಾನ ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಸರಿಯಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇವೊತ್ತು ಒಂದು ವರ್ಷ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಎಂದು ಇದ್ದುದನ್ನು ಎರಡು ವರ್ಷ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಇದ್ದಾರೆ. ಡಿಗ್ರಿ ಕೋರ್ಸು ಮುಂದೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಇರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಇನ್ನೂ ಚರ್ಚೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯಟ್ ಎಕ್ಸಾಮಿನೇಷನ್ ಎಂದು ಇತ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ವರ್ಷ ಅನಂತರ ಎರಡು ವರ್ಷ ಡಿಗ್ರಿ ಕೋರ್ಸು ಎಂದು ಇತ್ತು. ಈಗ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಎಜುಕೇಷನ್ ಆಮೇಲೆ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಒಂದು ವರ್ಷ ಮತ್ತು ಡಿಗ್ರಿ ಕೋರ್ಸು ಮೂರು ವರ್ಷ ಹೀಗೆ ಒಟ್ಟು 14 ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಒಂದು ಮಿತಿ ಇದೆ. ಈಗ ಬಂದಿರುವ ಕೊಠಾರಿ ಕಮಿಷನ್ ಪ್ರಕಾರ ಅವರು ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಿರುವುದು ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಎಜುಕೇಷನ್ ಅನಂತರ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಎಜುಕೇಷನ್. ಇದಾದ ಮೇಲೆ ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳು ಡಿಗ್ರಿ ಕೋರ್ಸು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿರುವುದು ಒಟ್ಟು 14 ವರ್ಷಗಳು ಹಿಂದೆ ಇದ್ದುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ 15 ವರ್ಷಗಳು ಇರಬೇಕೆಂದು ಮತ್ತೆ ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಾಲ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಎಂದರೆ ಇಂದು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ಡಿಗ್ರಿ ಕೋರ್ಸು ಇದ್ದುದನ್ನು ಐದು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಇದರಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಒಂದು ತೊಂದರೆ. ಇದರಿಂದ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಒಂದು ವರ್ಷಕಾಲ ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಜಾಸ್ತಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯನ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಾಲ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಬರ್ಚು ಬರುತ್ತದೆ ಎಷ್ಟು ಟೈಂ ವೇಸ್ಟ್ ಆಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನಾನಾದರೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಪಿ.ಯು.ಸಿ.ಯನ್ನು ಎರಡು ವರ್ಷ ಮಾಡಿರುವುದನ್ನು ಹಾಗೆ ಇಟ್ಟು ಡಿಗ್ರಿ ಕೋರ್ಸು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳು ಎಂದು ಇರುವುದನ್ನು ಎರಡು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿದರೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಈ ಡಿಗ್ರಿ ಕೋರ್ಸು ಆದಮೇಲೆ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದಂತೆ ಆನರ್ಸ್ ಕೋರ್ಸುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಇದರಿಂದ ಬಹಳ ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಾದ ಮೇಲೆ ಪ್ರೋಫೆಸ್ಟೋರ್‌ಶಿಪ್ ಸ್ಟಡೀಸ್ ಎಂದರೆ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯನ ವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆನರ್ಸ್ ಕೋರ್ಸಿನಂತೆ ಒಂದು ಸ್ಟೆಪರ್ ಕೋರ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ ಇಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯನ ಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಜನರಲ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಕೊಡುವಾಗ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ರವರನ್ನೇ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದರೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಿಂದ ಬರುವ ಜನರಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಬಹಳ ಹಣವೂ ಉಳಿತಾಯವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಕಾಲವೂ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಬರ್ಚೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ವರ್ಷ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಜನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಬರ್ಚೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಕೂಡ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಿಂದ ಬಂದವರು ಮತ್ತು ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಜನರ ಸಂಪರ್ಕ ಪಡೆದವರೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ವರು ಇನ್ನೂ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ತೀರ್ಮಾನ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗ ಕೊಠಾರಿ ಕಮಿಷನ್ನಿನವರು ಮಾಡಿರುವ 5 ವರ್ಷಗಳ ಕೋರ್ಸನ್ನು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಬೇಕು ಎಂದು ನಾನಾದರೂ ಇಲ್ಲಿ

ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೂಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಕೊಠಾರಿ ಕಮಿಷನ್‌ನವರು ಎರಡು ವರ್ಷ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಯನ್ನು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸೆಕ್ಷನ್‌ನಲ್ಲೇ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವ ವಾತಾವರಣಕ್ಕೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲೂ ಕೊಡುವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಾತಾವರಣಕ್ಕೂ ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಪಿ.ಯು.ಸಿ.ಯನ್ನು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಜೂನಿಯರು ಕಾಲೇಜುಗಳು ಎಂದು ಮಾಡಿ ಇಲ್ಲಿ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ ಹುಡುಗರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಲು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಒಂದು ವಾತಾವರಣ ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ನಂಬಿಕೆ ಕೂಡ ಬರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ಉನ್ನತ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವ ಒಂದು ಅವಕಾಶವೂ ಅವರಿಗೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲವೇ ಹೋದರೆ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲೇ ಎರಡು ವರ್ಷ ಕಾಲ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದರೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟ ಸರಿಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ವ್ಯಾಸಂಗವನ್ನು ಮಾಡಲು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಜೂನಿಯರ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಎಂದು ಮಾಡಿ ಇದರ ಮೂಲಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಸಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಇಲ್ಲಿ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇದು ಹುಡುಗರಿಗೂ ಒಂದು ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ವಾರ್ಗವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರ ಇದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ಸೂಚನೆ ಕೊಡಲು ಇಚ್ಛೆ ಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಮತ್ತೆ ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 36 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ನಾನಾ ಬಾಬಿಗಳಿಗಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಭಾಗದ ಹಣವನ್ನು ಪ್ರೈವರಿ ಎಜುಕೇಷನ್‌ಗಾಗಿ ಆಮೇಲೆ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಎಜುಕೇಷನ್‌ಗಾಗಿ ಮತ್ತು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಎಜುಕೇಷನ್‌ಗಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟು ಸ್ಕೀಂಗಳಿಗಾಗಿ ಹಣ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯಗಳಾಗುತ್ತಿವೆ. ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕನೆ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 65 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟು ಸ್ಕೀಂಗಳಿಗಾಗಿ ಹಿಂದೆ ಏನು ಸರ್ಕಾರ ಇಟ್ಟಿತ್ತೋ ಇಂದು ಕೂಡ ಅದು ಹಾಗೇ ನಿಂತಿದೆ. 65 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಎಂದರೆ ಕೇವಲ ಒಂದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ಆರು ಲಕ್ಷವಷ್ಟು ಬರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅವರು ಫೇಸ್‌ಪ್ರೋಗ್ರಾಂಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯಾರೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟು ಸ್ಕೀಂಗಳಿಗಾಗಿ ಒಂದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು 15 ಲಕ್ಷವಷ್ಟು ಹಣವನ್ನಾದರೂ ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಸುಮಾರು ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ವರ್ಷ ವರ್ಷಕ್ಕೂ ಒಂದು ರೀತಿಯಾದ ಫೇಸ್‌ಪ್ರೋಗ್ರಾಂ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ವರ್ಷ ಒಂದಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ಹದಿನೈದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟು ಪ್ರೋಗ್ರಾಂಗಳಿಗಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಇಂದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಲೋಪವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಇಂದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಉದ್ಯೋಗಗಳು ಸಿಕ್ಕಲಿ ಎನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಬಿಡ್ಯೋಗಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಇಂದು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ ಜಾರಿಗೆ ತಂದರು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಎಜುಕೇಷನ್‌ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಷನ್‌ಗಳನ್ನು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ತೆರೆದು ಇದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಿ ಎಂದು ಮಾಡಿದರು. ಇಂದು ಇಂತಹ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಬಿಡ್ಯೋಗಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರೂ ಇಂತಹವರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಉದ್ಯೋಗಗಳು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇವೊತ್ತು ಇದೇನು ನಮ್ಮ ಗೃಹಕಾರವೋ ಎನ್ನೋ ಬಿಡ್ಯೋಗಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷಣವೆಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇಂದು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳಾಗಿರುವುದು ನಮಗೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ನಾವು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವಾದ ಕೂಡಲೇ ಉದ್ಯೋಗದ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಮಾಡಿರುವುದರ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಇಂದು ಬಿಡ್ಯೋಗಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದವರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮಂದಿ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳಾಗಿ ದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಉದ್ಯೋಗಗಳು ದೊರಕಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಲೋಪ ಇದೆ ಎನ್ನುವುದು ನಾವು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಇಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಂತಾಗಿದೆ.

(ಶ್ರೀ ಎನ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ನನಗನಿಸುವುದು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತಾ ಬರುವವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ವಾಸ್ತವಿಕ ಚಿತ್ರವಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ಇನ್ನೂ ಸುಯಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಯುವಕರು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಡ್ಲೋಗಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದು ಮುಂಚೆ ಬರಲಿ ಮತ್ತು ಅವರಿಗಿರಲು ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳು ಸಿಗಲಿ ಎಂದು ಇಂತಹ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ತೆರದು ಬಿಡ್ಲೋಗಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಇಂದಿಗೂ ಇಲ್ಲಿಂದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆದ ಯುವಕರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಉದ್ಯೋಗಗಳು ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಬ್ಯಾಲಿಫಿಝಿಟರ್ ಆಗಿಯೇ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಕಾರ್ಯತಃ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಾದ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಇದುವರೆಗೆ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾ ಸಚಿವರೂ ಕೂಡ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರೂ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಿಂದ ಬಂದವರು ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಜನರ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳೇನು ಎನ್ನುವುದು ಅವರಿಗೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆ ರೈತರ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪಡೆದಿರುವ ಅವರು ನಮ್ಮ ರೈತರ ಮಕ್ಕಳು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆದ ತಕ್ಷಣ ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಗಬೇಕು ಎಂದು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂದು ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವಾಗಲೇ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಬೇರಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೂ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಅವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಫಲವೂ ಅವರಿಗೆ ದೊರೆಯಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ ಅಮೆರಿಕಾ ಇತ್ಯಾದಿ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪದ್ಧತಿ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವಾಗಲೇ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರವರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿ ಬಹು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ದಿನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಂತೆ ನಾನೂ ಕೂಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಲಹೆ ಕೊಟ್ಟೆ. ಇದರಂತೆ ಅಲ್ಲಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ದಿನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅಥವಾ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಅವರು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಗಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಹುಡುಗರು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಆಸೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವಾಗ ಯುವಕರು ಅಲ್ಲಿರುವ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನೂ ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಇಲ್ಲೂ ಕೂಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಬರುವ ಹುಡುಗರಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿ ಕೊಡಲು ಇಲ್ಲೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ನುಮಾರು 50 ಅಥವಾ 60 ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಲು ಈಚೆಗೆ ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಎಲ್ಲ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲೂ ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕು. ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹಣ ಇದೆ ಎಂದು ಅಲ್ಲಿನ ಜನರಿಗೆ ಗೊತ್ತೆ ಒಂದಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು. ಅಲ್ಲಿನ ವಾತಾವರಣಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಹುಡುಗರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವರು ಸ್ಕೂಲು ಅಥವಾ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಂದುವರಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರ ಕಮಿಷನರೊಡನೆ ಚರ್ಚೆ. ಈಗ ಯುನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದುವರೆ ಹಲವರು ಈ ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಹುಡುಗರಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯಾದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಲು ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನೂ ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಶಾಲೆಗಳಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದ ಮೇಲೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯಾದ ನಂಬಿಕೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಬರಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ಅವರವರ ಹೊಲ ಅಥವಾ ಗದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಸೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೂ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಈಗ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಹುಡುಗರಿಗೆ ತೋಟಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನಿತರ ಕಡೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ 50 ಅಥವಾ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಯುವಕರು ವ್ಯಾಪಾರಸೃಷ್ಟಿಗಳಂತೆ ಇತರರ ಮೇಲೆ ಅವರ ಜೀವನವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ಒಪ್ಪು ಸುಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಒಂದು ಭಾವನೆ ಹೋಗಬೇಕು.

ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಈ ಸಾರಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿರುವ 50 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಬರ್ಚು ಮಾಡಿದರೂ ಸರಿಯೇ, ಕಾರ್ಲೆಜುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಹುಡುಗರು ಒಂದು ಗಂಟೆ ಅಥವಾ ಎರಡು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಇದು ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಗೆ ಬರಲು ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಮುಂದೆ ಹುಡುಗರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಒಂದು ಹವ್ಯಾಸ ಅವರಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಫೀಸು ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಸೌಕರ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಫಲವೂ ಹಣದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಾರ್ಥವಾಗಿ ಈ ಸಾರಿ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಇರಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬಾಬುಗಳಿಗಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಹೇಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟೇ ಹಣ ಈಗಲೂ ಇದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿ ಯಾಗಿದ್ದರೂ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್‌ ಕೊಡುವ ಹಣವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಸಾವಿರ ಗಟ್ಟಿಯಿಂದ ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್‌ಗಳಿಗಾಗಿ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಮುಂದಾದರೂ ಸ್ಕಾಲರ್‌ ಶಿಪ್‌ಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಇಡಬೇಕೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಿಂದ ಬರುವ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲ ವಾಗುವಂತೆ ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರಿಗೆ ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವರುಗಳು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಲೂ ಅನುಕೂಲ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂದು ಎಷ್ಟೋ ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನಗಳು ನಿಗದೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದು ವರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗದೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದುದರಿಂದ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್‌ಗಾಗಿ ಕೊಡುವ ಹಣವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಸ್ಕಾಮಿ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇರಾಖೆಯ ಕೆಲಸದ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಏನು ಇದೆ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದೆರಡು ಮಾತು ಹೇಳಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ, ಸೆಕೆಂಡರಿ ವಿದ್ಯಾ ಭ್ಯಾಸ ಪ್ರೈಮರಿ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇವು ಇವೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ತನಗೆ ಸೇರಿದ ಕಾರ್ಲೆಜುಗಳ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಕೋಲೇಜಿಯೇಟ್ ಡೈರೆಕ್ಟರೇಟ್ ಮಾಡಿ ಅವರಿಗೆ ಆಡಳಿತ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್‌ಕ್ಕೆ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಇದ್ದಾರೆ, ಅದೇ ರೀತಿ ಮೆಡಿಕಲ್‌ಗೆ ಬೇರೆ ಒಬ್ಬರು ಇದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹಣ ಬರ್ಚು ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಬಾಬು ಯಾವುದು ಅಂದರೆ ಪ್ರೈಮರಿ ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್. ಒಟ್ಟು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಬರ್ಚು ಮಾಡತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಸುಮಾರು ಹದಿನೆಂಟುವರೆ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಭಾಗ ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಎಂದರೆ ವಿಗ್ರಹ ಕೆತ್ತನೆ ಮಾಡುವ ರೀತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದರೆ ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ತಳಹದಿಯು ಬೇರೂರುವಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಕೋಲೇಜಿಯೇಟ್ ಡೈರೆಕ್ಟರೇಟು ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೂ ಒಂದು ಡೈರೆಕ್ಟರೇಟು ಮಾಡಿ ಇದರ ವಿಶಿಷ್ಟ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಆಗಬೇಕು. ಆಗ ಅವರು 24 ಗಂಟೆ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡುವಂತಾಗು ತ್ತದೆ. ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಯಾವ ರೀತಿ ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕು ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾಪಾಳು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಡೈರೆಕ್ಟರೇಟು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು. ಇದೊಂದು ಪವಿತ್ರವಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡುವ ಹಾಗೆ ಇರಬೇಕು. ಆದರೆ ಇದು ಯಾವ ರೀತಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಎಂದು ನೋಡಿದರೆ, ಇದು ಬಹಳ ಅಸಹಾಯಕವಾಗಿದೆ. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನು ನಾಲ್ಕು ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಡೆಸುವುದಾದರೆ ಅದು ಎಂಥ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇರುತ್ತದೆ! ಈಗ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಅಣಕು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದಹಾಗೆ ಇದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋಗು ತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ದೊರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಒಂದು ಕಟ್ಟಡ ಇರಬೇಕು. ಕಾರ್ಲೆಜುಗಳ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕಾಗಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತೀರಿ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಅದರ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲು ಕಟ್ಟಡ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಹಣ ಒದಗಿಸಬೇಕು ಈ ಕೆಲಸ ಸರ್ಕಾರ ಮೊದಲು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಒತ್ತಾಯ ಪೂರ್ವಕ ಈ ವಿಚಾರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಇನ್ನು ಮಿಸರೇನಿಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ವಿಚಾರ ಮಾತ್ರ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಣ ಏತರೀತಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಸ್ಟೆಪರ್ ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವರ್ಧಂತಿಗಳಿಗೆ ಬಸವ ಜಯಂತಿ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದೆ. ಶ್ರೀ ಬಸವೇಶ್ವರರ ಎಂಟನೇ ಶತಮಾನೋತ್ಸವಕ್ಕೆ ಎರಡೂವರೆ ಮೂರು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಎಂಬ ಆರೋಪಣೆ ಬಂದಿವೆ. ಶ್ರೀ ಜಗ ಜ್ಯೋತಿ ಬಸವೇಶ್ವರರು ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿಗೇ ಸೇರಿದ ಮಹಾ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಮಹಾ ತ್ಯಾಗಿಗಳು. ಅದುದರಿಂದ ಬಸವೇಶ್ವರರ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಉತ್ಸವ ನಡೆದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಶಯ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರ ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಣ ಬಸವ ಜಯಂತಿ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಏತಕ್ಕೆ ಎಂಬ ಶಂಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಇಂಥ ಶಂಕೆ ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಶಂಕೆ ಏನೆಂದರೆ ಜಗಜ್ಯೋತಿ ಶ್ರೀ ಬಸವೇಶ್ವರರು ಎಲ್ಲಾ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಎರಡು ಮೂರು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಏತಕ್ಕೆ ? ಅವರು ತಮ್ಮ ತತ್ವಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದವರು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿಕೆಯನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದರು, ಅಧಿಕಾರ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದರು. ಇಂಥ ಮಹಾ ಪುರುಷರ ತತ್ವ ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ಮಾಡುವಾಗ ಹಣ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲ್ಲ. ಅವರು ಮಹಾ ನಿರ್ಗುಣಗಳು. ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರೂ ನಡೆಹಾಗೆ ಇದ್ದರು. ಗಾಂಧಿಯವರ ಹೆಸರು ಹೇಳಿ ಗಾಂಧೀ ಜಯಂತಿ ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ಆಗಬಾರದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವರು ಮಹಾ ತ್ಯಾಗಿಗಳು. ಅಂಥವರ ಉತ್ಸವ ಹೃದಯ ತುಂಬ ಬಂದು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಉತ್ಸವ ನಡೆಯಬೇಕು. ಇಂಥದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ ಅಂಥ ಮಹಾ ಪುರುಷರಿಗೆ ಅಪಮಾನ ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ಉತ್ಸವದ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಇದು ಸಂಶೋಧನೆ. ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಶ್ರೀ ಬಸವ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅವರ ತತ್ವ ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ಸಂಶೋಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಯದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬೇರೆ ಸ್ಥಾನ ಕಲ್ಪನೆಯಾಗಲಿ. ಅವರ ತತ್ವದ ಜೋತಿ ಬೆಳಗಲಿ. ಬಸವ ತತ್ವದ ಹಾಗೆ ಬೇರೆ ತತ್ವಗಳೂ ಇವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಏತಕ್ಕೆ ಕೊಡಬಾರದು ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇದೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರಗೌಡ.— ಕನಕದಾಸರ ಉತ್ಸವಕ್ಕೂ ನಡೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.— ಬಸವ ಜಯಂತಿ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟದ್ದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಬೇಜಾರಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಅದು ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಲೀಲಾವತಿ ಕೆ. ರೈ (ಬಂಜವಾಳ).— ಈ ರೀತಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವ ಹಣವನ್ನು ಬಡವರಿಗೆ ಸ್ಯಾಲರಿಷಿಪ್ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೇ ?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ (ನ್ಯಾಯ ಶಾಖೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು).— ಶ್ರೀ ಬಸವೇಶ್ವರರ ಎಂಟನೇ ಶತಮಾನೋತ್ಸವದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹೆಸರು ಬಂದಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಜತ್ತಿಯವರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎಂಟನೇ ಶತಮಾನೋತ್ಸವಕ್ಕೆ ಮೂರು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಗಿದೆ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಿಂಟ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಖರ್ಚಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಬಸವೇಶ್ವರರ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯು 25,000 ಪ್ರತಿಗಳು, ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಬಸವೇಶ್ವರರ ಕಮೆಂಟರೇಷನ್ - ಸಂಸ್ಕರಣೆಯ ಪುಸ್ತಕದ 10,000 ಪ್ರತಿಗಳು, ಶ್ರೀ ಬಸವೇಶ್ವರರ ಷಟ್ಸ್ಥಲ ವಚನಗಳ 25,008 ಪ್ರತಿಗಳು, ಪ್ರಿಂಟ್ ಮಾಡಿದೆ. ಈ ವಚನಗಳ ಪ್ರಕಟಣೆ ಇನ್ನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅದು ಬಾಗೇವಾಡಿಯಲ್ಲಿ 28ನೇ ತಾರೀಖಿನ ದಿನ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕಮೆಂಟರೇಷನ್ ವಾಲ್ಯೂಮನ್ನು ಭಾರತ ದೇಶದ ಪ್ರಸಿದ್ಧರು ಪ್ರಕಟನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀ ಬಸವೇಶ್ವರ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯು 25,000 ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ 22,000 ಪುಸ್ತಕಗಳು ಮಾರಾಟವಾಗಿದೆ. ದುಡ್ಡು ಮಾತ್ರ ಬರುವುದು ಇದೆ. ಪುಸ್ತಕ ಮಾರಾಟದಿಂದ 1,60,000 ರೂಪಾಯಿ ಮೇಲೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀ ಬಸವೇಶ್ವರರ ಸಂಸ್ಕರಣೆಯ ಗ್ರಂಥದ 25,000 ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಕರ್ನಾಟಕ ಯುನಿವರ್ಸಿಟಿಯವರು ಫಾರೆನ್ ಕಂಟ್ರೀಜಿನಲ್ಲಿ ಮಾರುವ ಉದ್ದೇಶ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಇದರ ದುಡ್ಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲ ವಾಲ್ಯೂಮುಗಳನ್ನು ಮಾರಿದರೆ ಸುಮಾರು 4 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಆದಾಯ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದು 3 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ. ಆದಾಯ 4 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಲು ನಾನು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ

ಸರಕಾರ ನಷ್ಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದೆ ಎಂದು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಭಾವಿಸಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಪ್ರಚಾರ ಆಗಬೇಕು ದುಡ್ಡು ಬರಬೇಕು ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇದನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲ.

ಈ ಉತ್ಸವ ಜನತೆ ಮಾಡಬೇಕು ಸರಕಾರ ಏತಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ವಾದ ಅವರು ಎತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬಸವ ಕರ್ಯಾಣದಲ್ಲಿ ಈ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಆಗಿದೆ. ಶ್ರೀ ಬಸವೇಶ್ವರರ ಎಂಟನೇ ಶತಮಾನೋತ್ಸವಕ್ಕೆ ಕೂಡಲೆ ಸಂಗಮದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಆಗಿದೆ. ಈ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ 50 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಯಷ್ಟು ಉಳವಿಯಲ್ಲಿ ಖರ್ಚಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಗ್ರಾಂಟ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಬಸವ ಕರ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ, ಕೂಡಲೆ ಸಂಗಮಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಉಳವಿಗೆ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ, ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಬೆಳ್ಳಿಗಾವಿಯ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಬಾಗೇವಾಡಿ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ದಿಲ್ಹಾಯ್ಲಿಯ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಸರಕಾರ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸೊರಾಪುರದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಅದರ ಅಪರಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ.—ಭಾರತ ದೇಶದ ಪ್ರಾಚೀನ ಇತಿಹಾಸ ಸಂಶೋಧನೆಗೆ ಒಂದು ಕಾನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೀರಾ?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ದಿಲ್ಹಾಯ್ಲಿ ಐದು ಸಾವಿರದೊಳಗೆ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಐದು ಸಾವಿರದೊಳಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಾಗಪುರದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಾವಿರ ಖರ್ಚು ಆಗಿದೆ. ಸೊರಾಪುರದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಐದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ.

(SRI R. NAGAN GOWDA in the Chair)

ಈ 9 ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಕೆಗಳು ಬಂತು ಹಣ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು. ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಕಡೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಅಷ್ಟೇ. ಆದುದರಿಂದ ಒಂದು ವರ್ಷ ಅವಧಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಈ ಬಸವೇಶ್ವರರ ಜಯಂತಿಗೆ 3 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಏನು ಖರ್ಚಾಗಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಪುಸ್ತಕ ಮಾರಿ ವಾಪಸ್ಸು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ.—ತತ್ತ್ವ ಪ್ರಚಾರಗಳಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಮಾಡುವ ಸರಕಾರ ಕರ್ನಾಟಕ ಚರಿತ್ರೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನಾತ್ಮಕ ಪುಸ್ತಕ ಬರೆಸಲು ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದವರಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದೀರಾ? ಇದರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಿರುವುದು ಏನು?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ಇದು ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ. ಇದು ರೀಸರ್ಚ್ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು. ಇದನ್ನು ಪಬ್ಲಿಷಿಂಗ್ ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ? ಕನಕದಾಸರು, ಪುರಂದರ ದಾಸರು, ಬಸವೇಶ್ವರರ ಜಯಂತಿ, ಬರುವ ವರ್ಷ ಗಾಂಧಿ ಜಯಂತಿ ಬರುತ್ತದೆ, ಇವೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಜನಗಳಿಗೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು, ತತ್ತ್ವ ಪ್ರಚಾರವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು. ಕರ್ನಾಟಕ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬರೆಯತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಉತ್ತಮವಾದ ಸಲಹೆ. ಇದನ್ನು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯವರು ಮಾಡುವುದು ಅವರು ಏನಾದರೂ ಧನ ಸಹಾಯ ಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕು. ಆದರೆ ಜಯಂತಿ ಮಾಡುವುದು ರೀಸರ್ಚ್ ವರ್ಕ್ ಅಲ್ಲ. ಅದು ಪ್ರಚಾರ, ಧಾರ್ಮಿಕವಾದ ನೀತಿ ಭೋಧನೆ ಮಾಡುವಂಥಾದ್ದು. ಅದೇ ರೀತಿ ಕನಕದಾಸರು, ಪುರಂದರದಾಸರು, ಬಸವೇಶ್ವರರ ಜಯಂತಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ.—ಕರ್ನಾಟಕ ಇತಿಹಾಸ ಬರೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಏನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ? ಇದನ್ನು ಬರೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಕಾನನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ದಿಲ್ಹಾಯ್ಲಿ ಬರೆದಿರತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕದ ಮುನ್ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಇದೇಲ್ಲಾ ಭಿಕ್ಷಾಟನೆ ಮಾಡಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ಮೊದಲೇ ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಕರ್ನಾಟಕ ಥ್ರೂ ಏಜೆನ್ಸಿ ಬರೆಸಲು (ಒಂದು ಸಾವಿರ ಪುಟ) 45 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ತಿಳಿಯದೇ ಮಾತನಾಡಬಾರದು.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ಶಂಚಮುಖಿಯವರಿಗೂ ಕೂಡ 8 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ.

ಶ್ರೀ ಪಿ. ವೆಂಕಟಗಿರಿಯಪ್ಪ (ಕೋಲಾರ).—ಮಹಮ್ಮದ್ ಪೈಗಂಬರ್, ಯೇಸುಕ್ರಿಸ್ತ ಇವರ ದಿನಾಚರಣೆಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನಾದರೂ ಸಹಾಯ ನೀಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ಮಹಾಪುರುಷರ ದಿನಾಚರಣೆಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸರ್ಕಾರ ನೆರವು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಬೇರೆ ಮಹಾಪುರುಷರ ದಿನಾಚರಣೆಯನ್ನು ಆ ದೇಶದವರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಮತ್ತು ಬಸವೇಶ್ವರರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಇದೇ ಒಂದು ಸಮಯವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾತನಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಈ ಜಯಂತಿಗಳಿಗೆ ೧೦೦ ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಣ ಏತಕ್ಕೆ ಬರ್ಬರಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಆನರ ಇದರ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ ಏನು ಇದೆ ಅದನ್ನು ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಾನು ಹೇಳುವುದು ಏನೆಂದರೆ ಈ ಜಯಂತಿಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಾಡಿದ್ದಾರಲ್ಲಾ ಎನ್ನುವುದು ಬರಬಾರದು. ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಮಾಡಲ ನೋಡುವವರಿಗೂ ಕೂಡ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಬಾರಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪ್ರಗತಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಇದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ಅತ್ಯುಕ್ತ ಇದೆ. ನಾನು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವಂಥಾದ್ದು ಮುಖ್ಯ ವಿಚಾರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವಿದ್ಯಾಭಾಸ ಮುಗಿಸಿದಮೇಲೆ ಅವನು ತನ್ನ ಕಾಲಮೇಲೆ ನಿಂತು ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರತಕ್ಕಂಥ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ಮುಖ್ಯವಾದ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿರಬೇಕು. 100ಕ್ಕೆ 80ರಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಬರುತ್ತಾರೆ. 27 ಸಾವಿರ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂಥ ರೈತರ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ನೀಡುವುದೇ ಹೋದರೆ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನ ಇಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಯ ರೈತ ಮನೆ ಮಾರಿ, ತನ್ನ ಅಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಮಾರಿ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಓದಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ತನ್ನ ಮಗನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನೀಡುವ ಹಳ್ಳಿಯ ರೈತನ ಜನಜೀವನದ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೀರಾ ? ಇಷ್ಟೊತ್ತು ಕೊಠಾರಿ ಕಮಿಷನ್ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಬರಬಹುದು, ನಾಳೆ ಸಿ. ಆರ್. ರೆಡ್ಡಿಯವರ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಬರಬಹುದು. ಈ ರಿಪೋರ್ಟ್‌ಗಳು ಬಂದು ಎಲ್ಲಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಅದೇ ರೀತಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕಂಠಿಯವರು ಹೋದರು, ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶಂಕರೇಗೌಡರು ಬಂದರು. ಅವರು ಹೋದರೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಬರುತ್ತಾರೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಇಷ್ಟೊತ್ತು ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಇರಾಖೆ 36 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಬಟ್ಟರೆ ಲೋಕೋಪಯೋಗಿ ಇರಾಖೆ 93 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಈ ಲೋಕೋಪಯೋಗಿ ಇರಾಖೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಕೆಲಸ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು, ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ ಕಟ್ಟತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು, ಕೆರೆ ಕಟ್ಟುವುದು, ರಸ್ತೆ ಮಾಡುವುದು, ಡ್ಯಾಂ ಕಟ್ಟುವುದು. ಈ ಎಜುಕೇಷನ್ನಿಗಾಗಿ ರೀತಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಬರೀ ಜ್ಞಾನವನ್ನೇ ಭೋದನೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು. ಜ್ಞಾನವೇ ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಂಪತ್ತು. ಇದು ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ, ಎಲ್ಲವೂ ತುನ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಇರತಕ್ಕಂಥ ದೊಡ್ಡ ನ್ಯೂನತೆ ಏನು ಎಂದರೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆದಮೇಲೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಇಲ್ಲದೆ ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಹೊರೆಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಹೊಲ ಗದ್ದೆಗಳನ್ನು ಮಾರಿ ಇವನ ಶೋಕಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈಗ ಇರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಕ್ತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

3-30 P.M.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ವಿದ್ಯಾ ಇರಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ವೇದಲನಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಜಿಗುಪ್ಸೆಯುಂಟಾಗಿದೆ, ಮುಂಬಯಿ, ಹೈದರಾಬಾದು, ಕೊಡಗು, ಮದ್ರಾಸು ಮತ್ತು ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರು—ಈ 5 ಪ್ರಾಂತಗಳು ಎಲ್ಲನವಾದಮೇಲೆ ಅಂದರೆ ವಿಶಾಲ ಕರ್ಣಾಟಕವಾದ ಮೇಲೆ ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಬೇಜಾರಾಗಿದೆ. ಸ್ಟೇಟ್ಸ್ ರೀಆರ್ಗನೈಜೇಷನ್ ಆದಮೇಲೆ ಇಂಟಿಗ್ರೇಟೆಡ್ ಲೆನ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತಾದರೂ ಒಂದು ಸಮತೋಲನ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ

ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ, ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕೆಲಸಮಾಡಿರುವವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಗೌರವ, ಸ್ಥಾನಮಾನ ದೊರೆಯಬೇಕು. ವಿಲಕ್ಷಣರಾದಿ ದ ಆಗಿರುವ ಅನ್ಯಾಯ, ಉಂಟಾಗಿರುವ ಜಿಗ್ಗು ತೊಲಗಿದ ಹೊರತು ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಗತಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಪ್ರೀತಿ ವಿಶ್ವಾಸ ನೌಕರರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿ ಅವರು ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು. ಆದುದರಿಂದ ಆಗಿರುವ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿಮೆಮಾಡಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ನ್ಯಾಯ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ, ಅವರ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳಿಗೆ ಚ್ಯುತಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಬರವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕು. ವಿವ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನಮ್ಮ ದಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ವಿವ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳಿ ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಶ್ರಮಿಸಬೇಕು, ಭಾಷಾ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ದಿಟ್ಟವಾದ ನಿಲುವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಆರ್. ಪಂಚಗಾವಿ (ಅರಬಾವಿ).—ಸ್ವಾಮಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಶಿಕ್ಷಣದಂತೆ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ 36 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡಲು ನನಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅನುಷ್ಠಾನಿಸಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕೆಲವು ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಬಹಳ ಮಹತ್ವವಳ್ಳದ್ದು, ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ, ಇದನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಜನರಿಗೆ ಅವರು ಮಾಡುವ ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯವಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಮಾತನ್ನು ನಾನು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಈ ಕಲ್ಯಾಣ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಜನರ ಶಿಕ್ಷಣ, ಉದ್ಯೋಗ, ಆರೋಗ್ಯ, ಅವರ ಜೀವನದ ಭರವಸೆ ಇವುಗಳ ಹೊಣೆ ಹೊರಬೇಕಾದ್ದು ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಸರಕಾರದವರು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾಡಲು ಮುಂದೆಬಂದಾಗ ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ನಾವು ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೂ ಅದರ ಗುರಿಯನ್ನು ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಈಗ ನುಮಾರು ಸೇಕಡ 30 ಮಂದಿ ವಿವ್ಯಾವಂತರಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ನಿರಕ್ಷರಸ್ಥರ ಸಂಖ್ಯೆ ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದೆ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಾವು ಮುಂದೆ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆವೋ ಅಥವಾ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೋ ಎಂಬುದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ, ಈ ಕಡೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು. ಸಂಬಳಗಳ ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶೆ, ಹೆಚ್ಚು ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ನಿರ್ಮುಕ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಒದಗಿಸುವ ಹಣದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಭಾಗ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಯಾವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಬೆಳೆಯಬೇಕೋ ಆ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲೂ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಶಾಲೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದ ಕೂಡರೆ ಸ್ವಂತವಾಗಿ ತನ್ನ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ತಾನು ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿ ಬರಬೇಕು, ಉದ್ಯೋಗ ದೊರಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಮರ್ಥನಾಗಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುವಂತೆ ಶಿಕ್ಷಣ ದೊರಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸೇಕಡ 80 ರಷ್ಟು ಜನರು ವಕ್ಕಲತನದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೂ ಈಗಿನ ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ವಿಷಾದವಾಗುತ್ತದೆ. ಉದ್ಯೋಗ ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕೆಂದು ಮಹಾತ್ಮಜೀಯವರು ಹೇಳಿದ್ದರು, ಕೆಲವು ಕಡೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದರು, ನೂಲುವುದನ್ನು ಸೇಯುವುದನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಆ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವವರಿಗೂ ಮತ್ತು ಪಡೆಯುವವರಿಗೂ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮೂಲೋದ್ಯೋಗದಿಂದ ಅಪ್ಪಾಗಿ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಿದೆ. ಇಂದು ಕನ್ನಡ ವಿಜಯ ತರಗತಿಯಿಂದ ಹೊರಬಂದವನು ಹೊಲಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಸಮರ್ಥನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಕೆಲಸ ಅವನಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೇ ನಾವು ಮುಂದುವರಿಸಿದರೆ ನಾವು ಬರೇ ಕಾರ್ಕೂನರನ್ನು ತಯಾರಿಸಬಹುದೇ ಹೊರತು ಇನ್ನೇನೂ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈಗಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಅಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಬೇಕು. ಕನ್ನಡ ನಾಲ್ಕನೆಯ ತರಗತಿಯಿಂದರಾದರೂ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುವಂಥ ಸಹಾಯವಾಗುವಂಥ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಇಂದಿ ಒಂದು ಕಡೆ ವಿವ್ಯಾಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉತ್ಪಾದಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ಉದ್ಯೋಗ, ನಿರೀವರಿ ಸೌಕರ್ಯ ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ದುರ್ದೈವದಿಂದ ವಕ್ಕಲತನದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಜನರು ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ, ಕೂಲಿಗೂ ಜನರು ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ನಿರೂದ್ಯೋಗ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ದಿವ್ಯಮೊ

(ಶ್ರೀ ಎ. ಆರ್. ಪಂಡಗಾವಿ)

ಹೊಲ್ಲರುಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಉದ್ಯೋಗ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕಾದರೆ ವಕ್ಕಲತನಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು. ಇದರ ಕಡೆ ನುಸುನಾದ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇಂದು ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡಲು ಜನರು ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ, ಕೂಲಿಗಳೂ ವ್ಯವಸಾಯದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬೇರೆ ಕೆಲಸ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಿರುದ್ಯೋಗ ನಮಾಸ್ತೆಯೊಬ್ಬಳು ಹಳವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಪೈಟ್ ಕಾಲರ್ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಉದ್ಯೋಗ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧವಿರುವಂತೆ ಮಾರ್ಪಾಡುಮಾಡಬೇಕು. ವಕ್ಕಲತನ ಮತ್ತು ಇತರ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣದ ನಂತರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಜೀವನನಡೆಸಲು ಅವಕಾಶಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು. ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮುಗಿದನಂತರ ಶ್ರೀಮಂತರು ಬೇಕಾದರೆ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ಹೋಗಲಿ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದನ್ನು ಕಡಮೆಮಾಡಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಪಿ. ವೆಂಕಟಗಿರಿಯಪ್ಪ.—ಹಾಗಾದರೆ ಬಡವರಿಗೆ ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬೇಡವೇ?

ಶ್ರೀ ಎ. ಆರ್. ಪಂಡಗಾವಿ.—ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಹೋಗಲಿ. ದುರ್ದೈವರಿಂದ ಒಂದು ಕಡೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಪಿ. ಡಬ್ಲ್ಯು. ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ, ಲಕ್ಶ್ಮಿ ಮತ್ತು ಟಾಡಿಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗೆ ಅವರನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಬಡವರು ಸುಖವಾಗಿ ಬಾಳುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ, ಅವರಿಗೆ ಶಾಂತಿ ಸಮಾಧಾನಗಳು ಲಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಬಡವರಿಗೆ ಕುಪ್ಪೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೂಡ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ, ಅನೇಕ ಕಡೆ ಗುಡ್ಡಗಾಡು ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ, ಕೆಲವು ಕಡೆ ಒಬ್ಬರೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಿಯಿರುವ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತನಿಖೆಮಾಡಲು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಂಬಯಿ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಸ್ಕೂಲುಬೋರ್ಡುಗಳ ಆಡಳಿತವಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಆಡಳಿತವಿದೆ. ಈ ಎರಡರ ತಿಕ್ಕಾಟದಿಂದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಸರಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಡೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಸ್ಕೂಲುಬೋರ್ಡು ಸಾಮಾನ್ಯರೂ ಮಾಡುವ ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಜನರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಅಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಗೆ ಅವಕಾಶವಾಗಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದ ನಡೆದಿದೆ ಅಂತ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅಧಿಕಾರವೂ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ. ಈ ತರಹದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಮುಖ್ತುತ್ವ ಇದ್ದೇವೆ. ಇಂತಹ ದುರ್ದೈವದ ಸಂಗತಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವೇ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವದ ಘಟ್ಟ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಬುನಾದಿ ಅದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಇಡೀ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು. ಇವತ್ತು ಸರ್ಕಾರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಸ್ಕೂಲ್ ಬೋರ್ಡ್ ಏಡೆಡ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇವೆ. ಜಾತೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೂ ಕೂಡ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾ ಇವೆ. ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಮಿಷನರಿಗಳು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ ಅವಕ್ಕೆ ಹರಿಜನರು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲ ಕಲಿಯತಕ್ಕ ಹುಡುಗರು ಯಾರೂ ಕೂಡ ಉಳಿದ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಟ್ಟ ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾ ಇದೆ. ಈ ತರಹ ಅದರೆ ಅವರ ಗತಿ ಏನು? ಹರಿಜನರ ವ.ಕ್ಯೆಳಿಗೆ ಇವತ್ತು ನುಸುನಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಜಾತೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಬಂದು ಮಾಡಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದೇ ಒಂದು ನಿಯಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು, ಈಗ ಹಿಂದುಳಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಹಿಂದುಳಿದವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸೋಷಿಯಲ್ ವೆರ್ ಫೇರ್ ಡಿವರ್ಸಿಟಿ ಮಿಷನ್ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕುಂಠಿತವಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಈ ತರಹದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅಮೂಲಾಗ್ರವಾದ ಬದಲಾವಣೆ ಆಗಲಿಕ್ಕೇ ಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣವಾಗಬೇಕು ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ನಿರುದ್ಯೋಗವನ್ನು ನಿರ್ವಾಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಒಂದು ಕಡೆ ಸ್ಕೂಲ್ ಬೋರ್ಡು ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳು ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಹೋಗಬೇಕು. ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ವಂತಹ ಸ್ಕೂಲ್ ಬೋರ್ಡುಗಳನ್ನು ಕೂಡಲೇ ರದ್ದು ಮಾಡಿ ಒಂದು ಹೊಸ ರೀತಿಯ ಆಡಳಿತ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡುಗಳಿಗೆ ಆ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕು.

[MR. DEPUTY SPEAKER in the Chair]

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—Sir, we have got a Bill ready to introduce District School Boards in every District.

ಶ್ರೀ ಅಜೀಜ್ ಸೇಠ್ (ಕೃಷ್ಣರಾಜಪೇಟೆ).—ಅರೇನು ಎಲೆಕ್ಟಡ್ ಮೆಂಬರ್ಸ್ ಇರುತ್ತರೋ, ನಾಮಿನೇಟೆಡ್ ಮೆಂಬರ್ಸ್ ಇರುತ್ತಾರೋ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರ ಗೌಡ.—ಎಲೆಕ್ಟಡ್ ಮೆಂಬರ್ಸ್ ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಆರ್. ಪಂಡಗಾವಿ.—ಒಂದು ವಿಶೇಷವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈಗಿನಮ್ಮ ಕಡೆ ನಡೆದಿರತಕ್ಕ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಈ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಬೋರ್ಡುಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಏನು ಫಾರ್ಮುಲಾ ಮಾಡಬೇಕೋ ಏನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಸ್ಪಷ್ಟ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಯೋಚಿಸುವಾದ ಒಂದು ಫೋರಮ್‌ಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ನೆಚ್ಚುಗಾಣುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಶಿಕ್ಷಕರ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅನೇಕ ಕಡೆ ಅವರ ಟ್ರೈನಿಂಗ್‌ಗೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಮುಂದಿನ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿಯ ರೆಗುಲೆರಿ ಅನ್‌ಟ್ರೈನ್ಡ್ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರೂ ಅವರು ಇನ್‌ಕ್ರಿಮೆಂಟ್ ಮತ್ತು ಮೋಷನ್ ಯಾವುದನ್ನೂ ಪಡೆಯದೆ ಇದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಷ್ಟು ಒಮ್ಮೆ ನೇಮಕ ಮಾಡಿಕೊಂಡಮೇಲೆ ಏನಿಗೆ ಎರಡನೇ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ನೌಕರಿಯಲ್ಲಿ ದೊರಕುವಂತಹ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು, ಇನ್‌ಕ್ರಿಮೆಂಟ್, ಪ್ರಮೋಷನ್ ಮುಂತಾದುವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಿ ಯೋಚಿಸುವಾದ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.

ಇನ್ನು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತಪಾಸಣೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ರೀತಿಯಿಂದ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಲೋಕಾದಿಂದ 5 ಮೈಲಿ ಮೇಲೆ ಕಡಲುಗಟ್ಟಿ ಅಂತ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದುವ ವರ್ಷದಿಂದ ಒಬ್ಬರು ಶಿಕ್ಷಕರು ಇದ್ದರೂ, ಅವರು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಾರೆ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮುಂದುವರಿಯಬಾರದು, ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ ನಡೆದಿದೆ, ಶಾಲೆಗೆ ಹುಡುಗರು ಸರಿಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ, ಎಂಟು ವರ್ಷ ಸರಿಯಾಗಿ ತಪಾಸಣೆ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕ. ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗದವರ ಶಿಕ್ಷಣ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ, ಅಲಕ್ಷ್ಯವಾಗಿದೆ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ತರಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಈಗ ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಸ್ಥಾನಮಾನದ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಈ ವಿವಾದ ಬಹಳಷ್ಟು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ವ್ಯಾಪಿಸುತ್ತಾ ಇದೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಏನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಾ ಹೋಗಿದೆ ಜನರ ಯಾವ ತರಹದ ಒಂದು ಬೇಡಿಕೆ ಇದೆ ಅದನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ಹೆಚ್ಚು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇಂಗ್ಲೀಷನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಏನು ನಡೆಯುವಂತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಇಂಗ್ಲೀಷಿನ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಈಗ 20 ವರ್ಷಗಳ ಕಳೆಗೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಇವತ್ತು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ನಿರ್ಧರವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ ಅದರ ಲೋಕ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾಷೆ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾಷೆ ಏನು. ಅದಕ್ಕಾರಣೆ ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು ನಮ್ಮ ಜನರಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆಯುವಂತಹ ಕಾಲ ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಾತು ಭಾಷೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಸರಿಯಾದ್ದು ಒಂದು ದೇಶವಾಗಿದೆ, ಹೊಂದಬೇಕು. ಈಗ ಕಾಯಿದೆ ಭಾಷಾಂತರ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ, ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ 5 ಸಣ್ಣ ಕಾಯಿದೆಗಳನ್ನು ಭಾಷಾಂತರ ಮಾಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಕೂಡ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ದುಸ್ತರವಾದ ಮಾತು. ಅದೇ ಕಾರಣ ಜಡ್‌ಮೆಂಟ್ ಬರೆಯುವುದು, ಮಿಲಿಟರಿ ಆಡ್‌ಮಿನ್ ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಇವೆ. ಅದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾಷೆ ಬಹಳಷ್ಟು ಪರಿಣತಿಯನ್ನು ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ವರ್ಷ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಡ್‌ಮಿನ್ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ: 'ಎಡಕ್', 'ಬಲಕ್' ಅಂತ. ಅದು ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪರಿಣಾಮವೇನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕನ್ನಡ

(ಶ್ರೀ ಎ. ಆರ್. ಹಂಪಗೌಡ)

ದರ್ರೇ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ ಎಂಬ ಒಂದು ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಸರಿಯಾದ ಶಬ್ದವನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಸೂರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿ, ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಪ್ರಕಾರ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲೂ ಬಹಳಷ್ಟು ವಾದ ವಿವಾದ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದರ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ವಾಡ್ಯಮಿತ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ, ದುರ್ದೈವದಿಂದ ಈ ಶಿಕ್ಷಣ ಬಹಳ ಈ ವರ್ಷ ಉಪೇಕ್ಷಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹೊಸ ಗ್ರಾಂಟ್ ಇನ್ ಎಡ್ ಅನುಕರಣೆ ಮಾಡಬೇಕೇ, ಹಳೇ ಗ್ರಾಂಟ್ ಇನ್ ಎಡ್ ಅನುಕರಣೆ ಮಾಡಬೇಕೇ ಎನ್ನುವಂತಹ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಂದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಕಾಲವೆಲ್ಲಾ ಹರಣವಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಮತ್ತು ಅನೇಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಮೇನ್‌ಟೆನನ್ಸ್ ಗ್ರಾಂಟ್ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಹೆಡ್‌ಮಾಸ್ಟರುಗಳು ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಸ್ಕೂಲ್ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರ್ ಅಫೀಸಿನ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಎಷ್ಟೊಂದು ಬರ್ಚು ಆವರಿಗೆ ಮತ್ತು ಪರೀಕ್ಷೆ ಸಮಯದ ಇಷ್ಟೊಂದು ವೇಳೆಯ ಹಾಳು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟಿನವರು ಸ್ವಂತ ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ ಕಟ್ಟಿದರೆ ರೆಂಟ್ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಯಾರು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಾಲ ಮಾಡಿ ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಬಾಡಿಗೆ ಇಲ್ಲ, ಯಾರೋ ಖಾಸಗಿಯವರು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೋ ಅವರ ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಅಂತ ಅನ್ನುವಂತಹ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೇ ತರಹ ಹೆಚ್ಚಿನ ರಾಧ ಸಿಕ್ವೆಬೇಕು ಮತ್ತು ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲೇ ಅವಕಾಶವಾಗುವಂತಹ ಕ್ರಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಈಗಾಗಲೇ ಈ ಶಿಕ್ಷಣ ಪುಕ್ಕಟ್ಟಿಯಾ ಸಿಕ್ವೆಬೇಕೆಂಬ ತತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಇನ್ನೂ ಸ್ಪಂದಿಸುವ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ನಡೆದರೆ ಅದರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತಾ ಇತ್ತು ಎನ್ನುವ ಮಾತೂ ಕೂಡ ಇದೆ. ಅಂತೂ ಈ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪುಕ್ಕಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ ಆದರೆ ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಬೆಟರ್‌ಮೆಂಟ್ ರೀತಿ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಅದು ಬದಲಾಗಲಿ ಕೂಡ ಬೇಕು, ಇದು ಸಲ್ಲ ಮಾತು. ಬದಲಾಗಿದೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಪುಕ್ಕಟ್ಟಿ ಸಿಕ್ವೆಬೇಕು ಒಳ್ಳೆಯದು, ಬೆಟರ್‌ಮೆಂಟ್ ರೀತಿಯನ್ನು ಹಾಕಿದರೆ, ಬದಲಿಂದ ಅದನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಪಾಪ ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣ ಹೇಗೆ ಮುಂದುವರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ? ಈ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಬೆಟರ್‌ಮೆಂಟ್ ರೀತಿ ಹಾಕುವುದು ನಿಲ್ಲಬೇಕು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಈಗ ಕೆಲವು ಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಿಡ್‌ವೆರ್ಸಿಟಿ ಮತ್ತು ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ಎರಡೂ ಇವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಫೀಜನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ, ಅದನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಒಳ್ಳೆಯದು, ಈಗ ಅನೇಕ ಕಡೆ ರಿಸರ್ವ್ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರಬೇಕೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪ್ರಿನ್ಸ್‌ ಕೆಟ್ ಹಾಕುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ ಅದು ಒಳ್ಳೆಯದೇ, ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪರ್ಮಿಟೆಡ್ ರಿಸರ್ವ್ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ದರ್ಜೆಯ ರಿಸರ್ವ್ ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ, ನಮ್ಮ ದುರ್ದೈವದಿಂದ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ತಪ್ಪು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತರಲು ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮುಂದೆ ಸರ್ಕಾರದ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಎಂದರೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಅತ್ಯಂತ ಮಾದರಿ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಅಂತ ಆಗುತ್ತಾ ಈಗ ಅವು ಅತ್ಯಂತ ಕೆಳಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುತ್ತಿವೆ. ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ದುರ್ದೈವದಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಪಿ ಮಾಡುವುದು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ ಇದನ್ನು ನಾವು ನಿಲ್ಲಿಸದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ನೆ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಇಡುವುದರಿಂದ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕ್ರಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಪೇಪರ್ ಡಿಟ್ ಆಗುವುದು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್. ಸಿ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಇದು ಕಾರ್ಡ್‌ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆದಿದೆ. ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಬಿ. ಎ. ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ತರಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನಡೆದಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಎದ್ದಾಡುಗಳಿಗೂ ಭೂಷಣವಲ್ಲ, ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಭೂಷಣವಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೂ ಭೂಷಣವಲ್ಲವೆಂಬ ದಾಗಿ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು, ಜನತೆ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರ ಬಹಳವಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು. ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಎಣ್ಣೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಹಳ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ನ್ಯೂನತೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ನೋಡಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಉನ್ನತಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು ಎಕೆಂದರೆ ಈಗ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟ ಬಹಳ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಜನತೆಗೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಬಂಧವಿರುವ ಹಾಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ, ನನಗೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† Sri L. SRIKANTIAH (Nanjangud).—Mr. Speaker, Sir, within the time at my disposal, I think, I cannot do full justice to the subject before us and focus the attention of the House to the important points. I would only try to draw the attention of the Hon'ble House to one or two salient points. The first is, there is a cry in the country today that with the growth of education, there is large scale educated unemployment. To illustrate the point, Sri Sivappa, the leader of the opposition was pleased to point out: “ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಲೋಪ, ಏಕೆಂದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಿಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ತನ್ನ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ತಾನು ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧ್ಯೆಯನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಬಿಡಲು ಈ ಸರ್ಕಾರ ನಮರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ.” At this juncture I refer to his statement because that statement is not correct. The remedy is not as is suggested by Dr. Trigun Sen—closing colleges, putting restriction on admissions and more restriction on starting new colleges. I am afraid, there cannot be a more retrograde and repressive solution than this, to this problem. This is an out-dated solution to the problems facing the country. Take the length and breadth of the country and the percentage of literates and the medical facilities or the Engineering graduates we are supplying to the needs of the country. Probably, it does not work out even to a decimal point. As a matter of fact, the need is for more and more Engineering Colleges, Medical Colleges and Technical Colleges. The disease does not lie there. If you want to solve this problem of unemployment, the solution is elsewhere. If you only look at it from the education point of view and go on starting colleges, the solution does not lie there because educational aspect is closely linked up with the economic situation in the country. This solution was clearly recognised by Lord Macaulay. He said, only with the economic development in the country and the successful planning we can co-ordinate education with economics. Unfortunately, neither our Government nor the Central Government has a clear perspective over the economic issues involved in the country. It is following a social policy. I do not know how to characterise the socialistic pattern which is neither capitalism nor socialism. There is the growth of the educated unemployment. How to solve this problem is to expand the economy of the country, and to expand the economy of the country the Central Government has no control over the property owned by the private people in the country and so successful planning cannot be done and there is no co-ordination between the economic planning and the educational planning. As long as this continues, no plan in India can succeed. After all, the attempt that we are making in this direction is a drop in the ocean. I am afraid, the Central Government, with this economic policy, will never solve this education problem. In the years to come, we will see more and more unemployed and they may even in the revolutionary.

At this juncture, I wish to point out that there is close correlation between economy and education and planning. Till the Central Government realises this, I am afraid, with innumerable Kothari Commissions, they will not be able to solve this problem.

(SRI L. SRIKANTAIAH)

We find there is so much of growth of technical colleges and medical colleges. At the same time, you will find Medical Graduates and Engineering Graduates every day taking the ships to Britain and America. Within these twenty years, were you not able to train specialists and experts in the field? Do you want to depend on a French man or some foreign expert for everything? The other day, when I went to Sharavathi, I asked the Engineer there as to who erected the Third stage and he said that there was a French Engineer and he did it. I said: 'it is a shame'. He holds an Engineering Degree from America and still they have a French Engineer to guide them. With twenty years of independence, we have no specialists in this field. Every day shiploads of our youngsters go to America. Do you want to take another century to train specialists? Here is a big Planning Commission. Every industrialist is complaining, there is no technical people whom you import from Sweden or England or America. I am only touching this issue broadly to emphasise the important point that you will never solve this educational problem with another Kothari Commission Report unless the Government takes a bold step. The manner in which they want to solve this problem can be summed up thus "Willing to have and afraid to strike." But unfortunately, they have no control over the economic aspect. Unless they have the economic issue solved, they will never solve this unemployment problem by raising the cry: "close the Engineering Colleges and close Medical Colleges." What is the percentage of trained graduates in the field of engineering or medicine in this country? 0.1! What is the need in the village side? Abnormal. Therefore I stop at that.

4-00 P.M.

Let me come to the state of education in Mysore. Here, I do not totally blame the State Government. It is true that education is a State subject. But at the same time we must remember that for implementation of education policies we have to depend on loans granted by the Central Government. Here, the Centre has a lever over the State Government. Besides this, there is the University Grants Commission. This lady—education—has three masters to serve—the State Government, the Central Government, the University Grants Commission and the so-called experts. As a result, there is neither education nor good educational policy. At the same time the State Government has to cut its grant every six months. I remember a talk with Sri S. R. Kanthi on this subject. I told him, please don't introduce this one year P.U.C. Course. He said "ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ, ಸರ್ಕಾರದವರು ಬುದ್ಧಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ, ಮಾಡಬೇಡಿ." Are you successful? It is a colossal blunder and now he says let us go back to two year course. I do not know where we are going. ಈಗ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಯಿತು ಎಂಬ ಕಾಣುತ್ತದೆ. Just because we are getting grant from the Central Government, you do as told by the Central Government. Neither the

is head nor is there any leadership. As a result we are simply fumbling and education is disorganised and disrupted. With this background we have to think and re-energise and re-vitalise the education in the State. It is very difficult to give a solution because the whole thing is now in a confusion. Can we do something to reorganise the educational system? The first thing that I suggest is, this Secondary Education has become unwieldy. Three managements are to be opened. I have been stressing all along that Kindergarten education is neglected. Please for Heaven's sake start a separate Directorate as early as possible. A separate Directorate for Kindergarten education should be opened and placed in charge of a separate Director. If you want to spend some more money, I do not mind it because this Department has become huge and unmanageable. The problem is to be solved not by appointing two more Joint Directors. Give responsibility to a separate man and haul him up if he does not discharge his duties properly. I would suggest bifurcation of this department and placing each section under one Director, one in charge of secondary education and another in charge of Kindergarten and Primary because that is the urgent need of the day. The reason for my stressing this is, why are people sending their children for convent education? Not only the public are paying high fees, but they want their children to go to the convent schools. Why? Because everyone has an utter contempt for these Government primary schools! The convent schools attract more students because the Government primary schools are absolutely neglected. One day I will take the Education Minister and show him how the Primary schools are functioning. There is not even the basic need of a teacher. I remember distinctly one day while I was in London and hon'ble Minister from Mysore had come. I asked him why he had come there. He told me that he had come there to see prefabricated houses in Sweden and to introduce them in village parts here. I told him, "for what have you come? Are you not a Gandhian? Gandhi lived in a thatched hut in Wardha". So provide at least one clean thatched hut to every primary school. Don't bother about cement concrete houses. Just have two acres of land. Take acquisition proceedings in every village, one acre for every primary school for gardening and provide a cottage for the teacher and for the peons. If you do that you will have a model primary school. You may not bother about contractors.

SRI DIGAMBARA RAO B. KALMANKAR (Aland) —How about contractors?

SRI L. SRIKANTIAH. —So, my humble suggestion is, the problem can be solved and also it will be economical. Only mind and will are necessary.

The next point is, the other day I had been to a high school. A very interesting thing happened. I do not want to divulge the name of the Head Master. A sum of Rs. 4,000 was granted to the school. The letter had been typed on 19th March 1968. At the bottom there was stated "please spend the money within 25th March 1968". That letter

(SRI L. SREEKANTIM)

dated as 19th was posted on 23rd. It reached the headmaster on 24th and that headmaster has to spend the money within 24 hours. Can any man spend it? Last year that school had been given Rs. 8000 and out of that he could spend only Rs. 700. I am asking you: you have the peasonnel and staff. What were they doing? The budgtt was passed in April. Did he require 11 months and 29 days to type and communicate the grant in time? What was the clerk doing? You must courtmartial him immediately. What steps were taken to see that grants are intimated in time? Now, if he did not spend the money, he will be hauled up! So what does he do? He goes to the bazaar and gets some books in collusion with the bazaar man and all obscene and unsold books are dumped into the high school. That is the reason how the obscene books are got in the high school library. It is not that they purchase such books wantonly. They are forced to purchase all unwanted books within 24 hours and the bill is signed and amount is spent. It is miserable even in colleges. I am asking one question: Do you want 10 months to disburse grant? At the fag end of the year you disburse scholarships. What were the clerks doing? Why not disburse in time? Why do you allow amounts to lapse? I am giving this instance to show how in addition to loss of about Rs. 7,300 they are getting obscene books. It is happening because they want to spend money. That is the reason why obscene books are getting into our school libraries and college libraries.

The next point I want to cover is about the absence of planning and the growth of educational institutions in country parts. The hon'ble Minister was pleased to say that they are intending to start District Board High Schools. I am afraid there cannot be a more retrograde step than that. I am definitely of the view that all the high schools should be with the Government. I have faith in the Government. Public Institution is an asset of the public. We know how municipal schools and Taluk Board schools are run. If the hon'ble Minister comes with me I will show him schools where there are no teachers. There are high schools where there is no laboratory. I visited a high school. It was started about 4 years back. I asked him whether he was teaching scince and wanted to see the laboratory. He had no laboratory. All had been locked up in the cupboard and the teacher says, "here is the test tube; add H_2SO_4 ". The boys and girls are taught like that. How can you expect good results? That high school has been crying for grant for building. The P.W.D. are not taking steps to put up additional wings. There are 600 students and no facilities whatsoever. There is no wonder why standards should fall and no students should pass. Last year in Chamaraajanagar not a single student passed and it is hundred per cent success because it is hundred per cent failure. In Gundlupet two students passed. Therefore my suggestion is, don't allow these sub-standard schools to be started by private people. Take Mysore District as a unit. You know the number of students passing out every year and you also know the number of students that will be going for PUC. Then, why not plan

out ! Take for instance, Mysore. You have absolutely no conception of planning either districtwise or talukwise. If you had this conception, the so-called rush that happens in certain seasons will not be there. If you had planned successfully the input and the output, this difficulty would not have arisen. I request the Government to take the assistance of a qualified statistician for this purpose. You plan out as to what number of students will pass out this year and how many colleges you should have—Engineering or medical or whatever they be. If you plan out your educational programme, to that extent you will be able to solve this problem. The problem will not be solved by giving doles like this. You always grumble that there is no money. What is the result ? Private schools come up ; they are sub-standard and the result is zero every year. The remedy you have devised is to cut out the grant. Do you mean to say that you can improve the quality thereby ? With great difficulty these high schools are functioning and this is not the way to solve the educational problem at all. You take over the high schools under Government control if you want and manage them as efficiently as the convents manage. I am not sending my children to a convent ; I have great faith in our Government high schools. But when I see the way in which the Government High Schools are functioning, my heart burns. So far as the convents are concerned, there is at least punctuality ; the teachers come in time and they give home exercise. To our students in Government schools what happens ! It pains me to tell the House that the teachers were playing cards in a class room in a school. I had to complain to the Head Master, “ For Heaven’s sake don’t do that before the students and during class hours.” What a tragedy it is ! How many talented boys are going waste because they have no good teachers. If you see the atmosphere of the school, it is nothing but *blackhole of Calcutta*.

I do not want to take more time except to touch one aspect about the language policy. I have been telling the Hon’ble Minister all along that the three-language formula is not suited to this State because the load is too much on the boy. I have been telling off and on, let the boy master at least one language at the primary stage.

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—The hon’ble Member has gone abroad and he knows how many languages the children are learning there. Are they learning only one language ?

Sri L. SRIKANTIAH.—You go to Sweden or Switzerland or Russia. So far as the primary stage is concerned, the educational theory is, ‘ Learn at least one language and learn it well ’. Let it be Kannada or Urdu or Hindi or German. Up to the Seventh standard do not distract the attention of the students to diverse languages ; that is fatal to the growth of the boy. This may be extended even up to the Tenth standard. Today the boy is proficient neither in Kannada nor in Hindi nor in English. The Public Service Commission ridicules when a candidate goes before it for interview that ‘ you do not know even Kannada ’. The Mysore Government is sticking to the three-language formula. You say that it

(SRI L. SRIKANTIAH)

is necessary in the interest of national integration. You say that they will become more patriotic if they learn Hindi as if there is no patriotism in them.

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—The Constitution has adopted Hindi as the National Language and as true Indians we have to learn the national language.

Sri L. SRIKANTIAH.—Is the Northern Indian a true Indian and is not the Constitution binding on him?

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—In Rajasthan, and U.P. the three language formula has been imposed and that is binding on all the students.

Sri L. SRIKANTIAH.—It is a pious wish. Why do you want to burden our students? It is a Utopian patriotism. At what cost you are killing our children. I earnestly plead with the Government to reconsider the language formula; it is fatal to our student community. Let the student learn Kannada first and then give an option to him. If he wants to study Hindi let him study. If he wants to study English let him study. Why do you want him to learn three languages? Like a band master he has to learn 14 languages within the age of 14. Is it ever possible? Please examine whether a child can be proficient in Kannada, Hindi and English simultaneously and whether he will reap the benefit. I may tell you that you will repent later on. By the time he comes to the college, he is a big zero because he is not proficient in any language. I can vouchsafe for it. With these words, I conclude.

† ಶ್ರೀ ನಾಗಪ್ಪ (ಮಂಡ್ಯ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಮಾನ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷಣ, ಮತ್ತು ರೇಖನ ಸಾಮಗ್ರಿ ಮತ್ತು ಮುದ್ರಣ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ನಾನು ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ.

ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ದಿವಸ ಸಾಕಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾಪ್ರಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಯಾರೊಬ್ಬರ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವನ್ನು ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣಮಟ್ಟದ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ಆದರೆ ಕಳೆದ 20 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲೇನು ಈ ಶಾರಾ ಕಾಲೇಜುಗಳ ಒಂದು ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಿದೆಯೋ ಅದೇ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲ; ಉತ್ತಮವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ನಾವೀಗ ಉತ್ತಮಪಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಉತ್ತಮ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ನಾವು ಬರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದು ಏಕ ರೂಪತೆಯ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಿರುವುದು ಅಪತ್ಯಕ. ನಾನು ಮೊನ್ನೆ ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಅದು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕಿಂತ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಾದ್ಯಂತವೂ ಒಂದೇ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದವು. ಆದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಜೋಸರ್ ಸಿಸ್ಟಂ ಎಂದು ಅದೇನು ಕಾರಣವೆಂದರೋ, ಇಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಭಾಗಕ್ಕೂ ಒಂದೊಂದು ರೀತಿಯ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಏಕರೂಪತೆಯಿಲ್ಲ. ಮೊನ್ನೆ ಬಡ್ಲೆಟ್ ಭಾಷಣದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಒಂದು ಏಕರೂಪತೆಯನ್ನು ತರುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಗುವುದೆಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಈ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ—ಅವರು ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೇ ಆಗಲಿ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳೇ ಆಗಲಿ ಅಥವಾ

ಕಾರ್ಲೆಜ್ ಅಧ್ಯಾಪಕರೇ ಆಗಿರಲಿ ಅವರು ಒಳ್ಳೆಯ ಮೇಧಾವಿಗಳೂ ಮತ್ತು ತಜ್ಞರೂ ಆಗಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಂಥವರನ್ನೇ ನೋಡಿ ಅರಿಸಿ ಈ ಹುದ್ದೆಗಳಿಗೆ ನೇಮಕ ಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಅಧ್ಯಾಪಕ ವರ್ಗದವರನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನೇಮಕ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಐತಿಂಥ ಪಕ್ಷದವರಿಂದ ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ಜನರು ಇರಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಉತ್ತಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಉತ್ತಮ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಇರಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯ. ಆ ಹಿಂದು ಐತಿಂಥ ವರ್ಗದಿಂದ ಇಷ್ಟಿಷ್ಟೇ ಜನರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮ ಏನಿದೆ ಅದನ್ನು ಬೇರೆ ಹುದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನುಸರಿಸಲಿ. ಅದರ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಮೇಧಾವಿಗಳೇ ಇರಬೇಕಾದ್ದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ.

ಮತ್ತು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಹೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲು ಮತ್ತು ಮಿಡರ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪಾಠ ಹೇಳತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳೇನಿದ್ದಾರೆ ಅವರು ಊರಿಗೆ ಒಂದೆರಡು ಮೈಲಿಗಳ ದೂರದಲ್ಲರುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಯಾವ ಊರಿನವರು ಎಲ್ಲಿಯವರು ಎನ್ನುವುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತರೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ದಸರಾ ರಜಾದಲ್ಲಿ ಊರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಊರು ದೂರ ನಾವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಎಂದು ಬೇಸಿಗೆ ರಜಾದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅವರು ಊರುಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ದಸರಾ ರಜಾದಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರು ಯಾರಾದರೂ ಕೆಳಮಟ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಟ್ಯೂಷನ್ ಹೇಳಿ ಪಾಠ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ತಜ್ಞರು ಇದ್ದಾರೆ. ನಾನಾ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ನಾನಾ ಜನಗಳ ಹತ್ತಾಯದಿಂದ ಆಯಾ ಊರಿನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಆಯಾ ಊರಿನಲ್ಲಿಯೇ ನೇಮಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ಕಡೆ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಒಂದು ಮೈಲಿ ಎಂದೂ ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲರುದ ಉರುಗಳ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ನೇಮಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಯಾವರೀತಿ ಮನದಟ್ಟಾಗುವಂತೆ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಅರಿವು ಅವರಿಗೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ನಾನಾ ತರಹ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರ ಮಗ ಬಂದಿರುತ್ತಾನೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥನ ಮಗ ಬಂದಿರುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗೆ ನಾನಾ ಕನುಬಿನ ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ಮಕ್ಕಳು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಬುದ್ಧಿ ನಾನಾ ತರಹ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮನದಟ್ಟಾಗುವಂತೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕು. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಶ್ರಮ ಹೊಂದಿರಬೇಕು. ಅವರು ಹತ್ತಾರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಒಂದಿಷ್ಟು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಮಕ್ಕಳ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳಿ ಕೊಡಬೇಕು. 8 ಗಂಟೆಗೆ ಹೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲು ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯಬೇಕು ಎಂದಿದ್ದರೆ, 8½ ಗಂಟೆಗೆ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಕನಗುಡಿಸುತ್ತಾರೆ, 9½ ಗಂಟೆಗೆ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಸ್ಕೂಲು ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರ್ ಯಾರು ಇದ್ದಾರೆಂದೋ ಅವರ ಮೇಲೆ ಈ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ ಏನೆಂದರೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ವಾಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮನೆಗಳಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲಿನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಮನೆಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಹಿಂಜರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇರಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲು ಮತ್ತು ಮಿಡರ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುವಾಗ ಅವರ ಸ್ವಂತ ಊರು, ಹುಟ್ಟಿದ ಊರಿನವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ನೇಮಕ ಮಾಡಬಾರದು. 20 ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಷ್ಟೇ ದೂರದ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಹಾಕಿದರೂ ನಾವು ಕೆಲಸಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಯಾರಾಗಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವಂಥಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಡಾಂಟೆಯವರು ಜಾಲಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಎಲ್. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯನವರು ಹೇಳಿದಂತೆಗೆ ಶಿಶುವಿಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕೊಡುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಶಿಶುವಿಹಾರಗಳು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನಕೊಡಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಇಲಾಖೆಯವರು 4 ವರ್ಷ, 5 ವರ್ಷ ಮತ್ತು 6 ವರ್ಷದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲು ಮತ್ತು ಶಿಶುವಿಹಾರಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿ ಒಂದು ಉತ್ತಮವಾದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಡುವುದು ಸೂಕ್ತ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

(ಶ್ರೀ ನಾಗಪ್ಪ)

ಇನ್ನು ಸೆಕೆಂಡರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ವಿನಿಮಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳೊಳಗೆ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಮುಖಾಂತರ ನಡೆಸತಕ್ಕ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು ಅನೇಕ ಇವೆ. ಇದು ನಮಗೆ ಸಂತೋಷ, ಈ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು ವಿನಿಮಯ ಇವುಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಂಜೂರು ಮಾಡುವಾಗ ಆ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ರ್ಯಾಬೋಲೇಟರಿ ಅನುಕೂಲ ಇದೆಯೇ, ಆ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ನೇಮಿಸತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಸರಿಯಾದ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆಯೇ, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಇವೆಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತ. ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ, ಆ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸಾರವಾಗಿ ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಲ್ಲಿ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇಲಾಖೆಯವರೂ ಆ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನ ಫ್ಯಾನೇಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಕಮಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು. ಆ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ನೇಮಿಸತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಕಮಿಟಿ ವಿನಿಮಯದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸೇರಿದಂತಹ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಇರಬೇಕು. ಅವರ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ಬುದ್ಧಿವಂತರಾದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ನೇಮಿಸತಕ್ಕಂಥಾದ್ದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರತಕ್ಕದ್ದು ಸೂಕ್ತ. ಮತ್ತು, ರೆಸಿಡೆನ್ಸಿಯಲ್ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗವರ್ನ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ಪ್ರೀಮಿಯೊನರ್ಸ್‌ಟಿಯನ್ನು ಒಂದು ವರ್ಷ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಪ್ರೈಮರಿ ಮತ್ತು ಮಿಡರ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು 7 ವರ್ಷ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಇದು ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಪ್ರೈಮರಿ 4 ವರ್ಷ, ಮಿಡರ್ ಸ್ಕೂಲು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ 4 ವರ್ಷ, ಹೈಸ್ಕೂಲು 3 ವರ್ಷದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಈ ರೀತಿ ಎಲ್ಲವೂ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಇರಬೇಕು. ಇಂಟರ್ ಮಿಡಿಯೇಟ್ 2 ವರ್ಷ, ಬಿ.ಎ., ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ. 2 ವರ್ಷ ಬಿ.ಎ. ಆನರ್ಸ್ ಮೂರು ವರ್ಷ ಈ ರೀತಿ ಎಲ್ಲವೂ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಇರಬೇಕು. ಕಡಿಮೆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ 18 ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಪಾಸು ಮಾಡಿದರೆ ಅರ್ಜಿಗಳುಗಳಿಗೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರುವುದಕ್ಕೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪ್ರೈಮರಿ, ಮಿಡರ್ ಸ್ಕೂಲ್, ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮತ್ತು ಕಾರೇಜು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಹಿಂದೆ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ವರ್ಷ ಇತ್ತೋ ಅದನ್ನೇ ಜಾರಿಗೆ ತರತಕ್ಕದ್ದು ಸೂಕ್ತ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಭಾಷೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನಾವು ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಹಿಂದೆಗೆಯುವುದು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ. ಈಗ ಒಂದು ಹೊಸ ಎತ್ತನ್ನು ರೈತ ತಂದು ಅದನ್ನು ಹೊಲಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಹೊಲವನ್ನು ಉಳುವುದಕ್ಕೆ ನೇಗಿಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದರೆ ಅದು ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಉಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಉಳುವೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಕಲಿಸಬೇಕು. ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳು ಉತ್ತಮೇರೆ ಅದು ತಾನಾಗಿಯೇ ಉಳುವುದನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈಗ ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಕೆರೆ, ಅಣೆಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಜಲಾಶಯವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ಕೆಲವು ಜಮೀನು ಮುಳುಗಡೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಜನಗಳಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ಕೆಲವು ಜನಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವಾಗ ಕೆಲವು ಜನರು ಸ್ವಲ್ಪ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಮಾಡುವಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಜನಗಳಿಗೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದ ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ರಾಜ್ಯಾಂಗಬದ್ಧವಾಗಿ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಮಾಡುವ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಇವೊತ್ತು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಅದರಿಂದ ತೊಂದರೆ ಆಗಬಹುದು. ಈಗ ನಮ್ಮ ಮಾತೃ ಭಾಷೆ ಕನ್ನಡ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲ್ಪಿಯುವುದಕ್ಕೂ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹಿಂದಿಯನ್ನು ನಾವು ತಕ್ಷಣ ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತೊಂದರೆ ಇರಬಹುದು. ಕ್ರಮೇಣ ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮೊದಲು ನಾವು ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಆಗ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಾವು ಹಿಂದಿ ಕಲಿಯಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಾವು ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾಷೆ ಹಿಂದಿ ಆಗಬೇಕು ಎಂದು ನಾವು ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗ ಅದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದರಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ಮುಂದೂಡಬೇಕು ನೋಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದು ಸೂಕ್ತ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ಪಂದಿಸಿ ನಾನು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

4-30 P.M.

Sri P. F. D'MELLOW (Nominated).—Mr. Chairman, Sir, when a few months ago, we were supplied with copies of the summary of recommendations of the Report of the Education Commission, we were naturally led to suppose that this was the prelude to an opportunity to debate this important and valuable document. But, Sir, today we are led to fear that Government has come to so misread the present quietus following on the student unrest, that it believes it may safely implement its own decisions without any reference to the legislature—I hope that I am mistaken in entertaining such feelings, and that we would be afforded an opportunity to discuss this Kothari Commission report.

Sir, I should like to take a hurried glance at one or two of the more important recommendations, especially on the subject of “language media” and the “three language formula”, which is so much in the news today. The Kothari Commission as well as the Vice-Chancellors conference of September 1967 are agreed that while it is necessary to start about with the development of regional languages to permit their use as media of education in due course, these expert bodies have also emphasized the need for sufficient development before the introduction of regional media of instruction, the sole criterion being that educational standards are raised by such switch-over from English. When dealing with the question of medium at the level of higher education and research, both bodies are agreed that only English can serve as the link for academic and intellectual communication. Much the same view was reported, a little earlier by the Sampurnanand Emotional Integration Committee, which said that in every University where the regional language came to be the medium of instruction, it was necessary to retain English as the associate medium, because, “this will make it possible to pool national talent, promote emotional integration by reserving the mobility of students and professors, and maintain standards not only in teaching but attainment”. A point of special interest and worthy of note is that no responsible person, however detached to whatever his mother-tongue, has even suggested any possible conflict between our regional languages and English by such association. On the other hand, all are agreed that our regional languages must grow and become enriched by interplay with English.

Sir, I shall now turn to the “Three Language Formula”. This is a subject which provokes several differing views and even interpretations, and many eminent educationists appear to have come to the view that it is educationally unsound to compel students to qualify in more than two languages, but allowing full freedom for those so inclined to opt for the third. What is now important is to recognise that the Hindu States which were at no time serious about the three language formula are hardly likely now to agree to forfeiting the advantage that have gained from the Resolution of Parliament which permits them the fullest

(SRI P. F. D'MELLOW)

opportunity with just the one language, Hindi. But, Sir, let us not dwell too long in areas of disagreement but rather turn to those where agreement already exists. Here we find two main channels towards which I feel we should bend our energies. The development of the main regional language, Kannada, by affording it every opportunity to assimilate what a modern and highly developed language like English has to offer it to take its place in the world of today and tomorrow. Here, I should like to digress a little to tell the House of a very interesting proposition put forward by Mr. A. E. T. Barrow, one of the better informed and experienced educationists in Parliament today. As Mr. Barrow explains his thesis must be understood as purely a pedagogic and not a political concept, aimed at evolving an effective form of functional bilingualism, which while helping the student acquire a greater mastery over English, will at the same time help the regional languages to gain enrichment and momentum by interaction with English. By such means the regional languages will absorb new technical and scientific terms, for common usage, instead of the present attempt to try and introduce all sorts of sanskritised words which few can remember or pronounce.

Sir, let me turn again to the question of the language medium especially in colleges. I believe that it will be most dangerous for political leaders to pretend indifference to the feelings of the students where some 90 per cent who participated in the polls conducted by the Bangalore University and the Academy of General Education, Manipal have expressed their firm preference for English. They did so after consultation with their parents and guardians, only because of the increased opportunities for modern knowledge and maximum opening for employment and service to the country that English offers. The role of the parent in the matter of education must not be brushed aside as some political leaders are inclined to do. Their rights are enshrined in the Universal Declaration of Human Rights, which at article 26(3) states, "Parents have the prior right to choose the kind of education that should be given to their children", and our Supreme Court has upheld this when it ruled that "the child is not the creature of the State, and those who have nurtured him and direct his destiny have the right coupled with the duty to prepare him for his obligations in life". It is necessary that we should remind ourselves of this.

Sir, if today there are certain types of English medium schools that are very popular, it is only because of the high standard of education and discipline that is maintained there. All sections of the people including the economically weak are acquainted with English and desire to provide their children with the opportunities that education through this medium offers. It behoves Government to bring the same breadth of vision and understanding in formulating its educational policies and it has so courageously done in affording the fullest encouragement to

private enterprise in the development of business and industry in the State. Government must rid itself of the allergy that it has exhibited in recent years towards English medium schools. If, as is possible, Government find it difficult to increase English medium sections in its own schools, it must lend every encouragement to private enterprise to establish more such schools.

Sir, I shall now turn to the Anglo-Indian School system, which I have endeavoured to explain year after year, so as to remove whatever misunderstanding that may still remain. I have said this before and do so again, that the Anglo-Indian School system is in no manner communal, nor does it aim at anything but close integration as between the different communities. In fact, I claim that this system offers the best means of producing truly All India Citizens for the future. Anglo-Indian Schools exist because of the right conferred by the Constitution, and in interpreting these rights, the Supreme Court has held that recognition by Government is the natural corollary to the fundamental right enjoyed by my Community to establish and administer English medium schools, which may choose the examination to which they desire to affiliate. These schools provide a highly scientific and modern system of education, based on techniques evolved in consultation with some of the most advanced centres of education in the world. These schools in our State prepare students for the examinations conducted by the Council for the Indian School Certificate Examination, and as a Member of this Council, I am naturally anxious to provide the fullest information concerning the high standards of excellence attained by students taking these examinations, so that more will come to avail of the opportunities that these schools offer. Sir, it is a mistake for anyone to suppose that this Council is anything but a purely Indian Body, or that the system of education it prescribes is any but Indian oriented. The Council for the Indian School Certificate Examination is associated with the world renowned Examinations Syndicate of the University of Cambridge, United Kingdom, which has been conducting examinations in this country for over fifty years previous to our attaining Independence. The only thing that has changed is that syllabus now prescribed by the Council in consultation with the university of Cambridge has been evolved after careful study and research to attune it to the changed conditions following Independence.

The Indian School Certificate Examination is rated as equivalent to the General Certificate of Education of the United Kingdom and as such assists those wishing to proceed for higher studies abroad, while those intending to pursue their further studies in India may do so, as the Certificate granted is accepted as the equivalent of their P.U.Cs by all Indian Universities.

Sir, in the light of these facts, it surprises one to find at times the Department exhibiting anything but the friendliest feelings towards the Anglo-Indian School system.

(SRI P. F. D'MELLOW)

It is difficult to understand this, unless one explains this attitude as a natural hangover from the old days when these schools provided what was then termed The Mysore European Schools syllabus. But that is no longer true because the Inspecting Officers from the Department continue to report highly on the standards and attainments of these Schools.

Perhaps, one must look for an explanation of the attitude of officers of the Department in some of the criticisms levelled against them at the Conference of representatives of the managements of recognised and aided educational institutions in the State held earlier this year, where charges of excessive interference, suspicion and bossism were hurled at the department.

Sir, such complaints are only possible when there is no regular dialogue between the Department and the private school, whatever the system or pattern of education provided.

It is to overcome such a possibility and to help to remove whatever suspicion that may lurk in the department, that the Council for the Indian School Certificate Examination has recently extended an invitation to Government to nominate a representative from the Department on its Governing Body.

I request Government to accept this invitation, for it will provide for careful consideration by the Council of all State Government policies and programmes, and so dissipate whatever suspicion and or apprehension that may exist that competitive co-existence between the different patterns of education in the State should not be encouraged.

Sir, the private school system has been serving the State for over one hundred and fifty years and it may be legitimately proud of its contribution and look to greater encouragement and support from Government.

What is now required is machinery which will ensure regular and continuous dialogue between the department and the private sector, more especially in the exchange of information and experience in the matter of curricula and teaching techniques, especially where patterns are dissimilar. There must be a stop to this seeming distrust of each other and more attention given to enlarging the fields for closer co-operation.

Sir, before concluding I must once again request the Government to examine how it can help the Teachers in Anglo-Indian schools, who were members of the old-time Teacher Provident Fund but who are held ineligible for participation in the Triple Benefit Scheme which has replaced the old scheme. To my mind, there is something particularly sadistic in the rules which on the one hand deny the Teacher in the Anglo-Indian Schools participation in the Triple Benefit Scheme, refuses him the Government contribution to his Provident fund after a

particular date and finally refuses him the facility to withdraw the amount to his credit in the old Provident Fund since frozen. It speaks volumes for the discipline of these teachers in Anglo-Indian schools that they have been content with such representations as are possible, rather than resort to what is today the more popular and efficacious method of drawing attention to their grievances. But it could not be otherwise, where the staff of the Anglo-Indian school is concerned, for they are those who mould that high standard of discipline among the students of these schools. Mr. Chairman Sir, I thank you and support the Demand before the House.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಂ. ಗುರ್ದಿ (ಮುಂದೇಬಿಹಾಳ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಯವರೇ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿ ಯವರು ಮಂಡಿಸಿದ ಬೇಡಿಕೆಗೆ ನಾನು ಅನುಮೋದನೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇವತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಹೇರಳವಾದ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಹೊಸ ವರ್ಷಕ್ಕಿಂತಲೂ ಈ ಸಲ ಮೂರು ಕೋಟಿ ಮೇಲೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಇದು ಒದಗಿಸಲೇಬೇಕಾದಂತದ್ದು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ ಏನು? ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ನಮ್ಮ ಪ್ರಜಾಹಿತದ ಸಾಧನೆ, ರಾಷ್ಟ್ರ ನಿರ್ಮಾಣ ಕಾರ್ಯ ದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪಾತ್ರ ಯಾವ ತರದಲ್ಲಿ ವಹಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಬಹಳ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ನಾವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಗೂ ಹಿಂದಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಗೂ ಏನು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ. ನಾವು ಬ್ರಿಟಿಷರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಏನೆಂದರೆ, ಈಗಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೇವಲ ಕಾರಕೂನರನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವಂತದ್ದು ಈಗಿನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪದ್ಧತಿ ದೇಶದಿಂದ ಹೋಗಲೇ ಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂದು. ಆದರೆ ಇವತ್ತು ನಾವು ಕೊಡುವಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೂಡ ಅದೇ ದಾಖೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಪರಿವರ್ತನೆಯಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲೇ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದೆ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂದಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು, ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಕೂಡ ಕಂಡುಕೊಂಡು, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನಾ ಕಮಿಟಿಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಆಯೋಗ ಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸಿದರು. ಅವುಗಳ ರಿಪೋರ್ಟು ಕೂಡ ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಯಾವ ರಿಪೋರ್ಟುಗಳನ್ನೂ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಕೊಠಾರಿ ಆಯೋಗದವರ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೆಲಮಟ್ಟಿಗೆ ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಕೂಡದು. ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು, ತರಲಕ್ಕೆ ಏನು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೋ, ಅದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವು ಕಳೆದ 20 ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕಶಿಕ್ಷಣದ ರಂಗದಲ್ಲಿ, ಅಥವಾ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಶಿಕ್ಷಣದ ರಂಗದಲ್ಲಿ, ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ ಮತ್ತು ಕಳೆದ 20 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕವಾದ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದು ದಶಕದಲ್ಲಿ, ಅಂದರೆ 1956-67 ನೇ ವರ್ಷದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ 10ರಷ್ಟು ಬೆಳೆವಿದೆ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಶಿಕ್ಷಣ ನಾಲ್ಕರಷ್ಟು ಬೆಳೆದಿದೆ. ಇದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಮಾತಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವು ಅದರ ಕ್ಯಾಲಿಟಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿರಾಶಾ ಭಾವನೆಯನ್ನು ತಾಳಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತು ವಿದಾರ್ಥಿಗಳ ನೈತಿಕಮಟ್ಟ ಯಾವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿದೆ ಅವರಶಿಕ್ಷಣ ಯಾವದೇರಿತು ನಾಗಿದೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಯಾವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿದೆ ಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಶಿಸ್ತು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು? ಹೀಗೆ ಬೆಳೆಯ ಬಿಟ್ಟರೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ನಿಲ್ಲಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಶಿಸ್ತು ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರ ನಿರ್ಮಾಣ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪಾತ್ರ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಬಹುದೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ವಿಚಾರ ಮಾಡುವಂತಹ ಕಾಲ ಸನ್ನಿವೇಶವಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಗುಣಮಟ್ಟ ಕಾಪಾಡಲಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಿಡಿದು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಲೇಜು ಶಿಕ್ಷಣ, ಇವುಗಳ ಕಡೆಗೆ ನಮ್ಮ ಗಮನ ಹರಿಸಿದಾಗ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಗುಣಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ನಾವು ಎಷ್ಟು ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ, ಅಷ್ಟು ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇವತ್ತು ನಾವು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ಒತ್ತಾಯ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ 6 ವರ್ಷದಿಂದ 10 ವರ್ಷದ ವರೆಗಿನ ಮಕ್ಕಳು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು 100ಕ್ಕೆ 90-92 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪಲೇಬೇಕು,

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಂ. ಗುರೆಡ್ಡಿ)

ಒಪ್ಪುತಾರೆ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರಜೆಯೂ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡಬೇಕು, ಅದರಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ನೈತಿಕ ಮಟ್ಟ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ, ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹಂಬಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪದ್ಧತಿಯು ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕುರಿ ಹಿಂದುಗಳು ತುಂಬುವಂತೆ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಂದು ತುಂಬುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಂದರೆ, ಒಂದು ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 45 ಅಥವಾ 50 ಜನ ಹುಡುಗರನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೇ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಇರಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಬ್ಬ ಶಿಕ್ಷಕ ಹೇಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಕಡೆಗೂ ಗಮನ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಇಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಕೊಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಿನದಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಮಕ್ಕಳು ಚಿಕ್ಕವರಿದ್ದು ಅವರ ಚಿತ್ತ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಇರುತ್ತದೆ, ಅವರನ್ನು ಸುಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚುವುದು ಕಠಿಣವಾದ ಕೆಲಸ. ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವುದು ಬಹಳ ತ್ಯಾಸಾಗುತ್ತದೆ. ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಡ್‌ಮಟ್ಟ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ವಿದಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾದರೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅವರಿಗೆ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಶಿಕ್ಷಕನಿಗೆ 40-45 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇರುವುದನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಒಬ್ಬ ಶಿಕ್ಷಕನಿಗೆ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ 10-15 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿದ್ದರೆ ಸಾಕು. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟವನ್ನೂ ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಬರಲಿಕ್ಕೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದರೆ ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮೀಣ ಗೊತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಇದಕ್ಕೆ ಹಣದ ಅಭಾವದ ಸಮಸ್ಯೆ ಬರುತ್ತದೆ ಅದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಇವೊತ್ತಿನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ಕಳೆದ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇರುವುದು ಒಂದು ಕಾರಣ. ಅದರಿಂದ ಒಬ್ಬ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನ ಕಡೆಗೂ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಆಗ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರ ಕೊರತೆ ಇದೆ, ಕಟ್ಟಡಗಳ ಕೊರತೆ ಇದೆ ಹಾಗೂ ನಾನಾತರಹದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಇವೆ. ಅದಕಾರಣ ನಾವು ಕೇವಲ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಬ್ಲೇಮ್ ಮಾಡುವುದು ಸರಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಹಳ್ಳಿ ಗಾಡಿನಲ್ಲರುವ ಶಿಕ್ಷಕನಿಗೆ ವಾಸ ಮಾಡಲು ಸರಿಯಾದ ಒಂದು ಮನೆ ಇಲ್ಲ ಮತ್ತು ಸರಿಯಾದ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಒಪ್ಪಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿನ ಪೋಲೀಸರು ಇಲಾಖೆ ಯಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಆಗಲೇ ಇತರ ಸರಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಆಗಲೇ ರೇಷನ್ ಕಾರ್ಡ್ ಗ್ಯಾಪ್ ಹೌಸಿಂಗ್, ಮಿಡ್ ಇನ್ ಕಂ ಗ್ಯಾಪ್ ಹೌಸಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಹೌಸಿಂಗ್ ಬೋರ್ಡಿನವರು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗಾಗಿ ಎಲ್ಲರಾದರೂ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡಿದರೆ ಅವರಿಗಾಗಿ ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಈಗಾದರೂ ಸರಕಾರ ಇಂತಹ ಶಿಕ್ಷಕರ ವಸತಿ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಡಿಬ್ಬ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನು ಇಡಬೇಕೆಂದು ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ಮನೆಯ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ ಅಂತಹ ಶಿಕ್ಷಕರಿಂದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಇಲ್ಲಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಏಕರೂಪತೆ ತರುವುದು ಅವಶ್ಯವಿದೆ. ಹೈದರಾಬಾದಿನಿಂದ ಬಂದಿರುವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಒಂದು ರೀತಿ, ಮುಂಬಯಿ ಕಡೆಯಿಂದ ಬಂದಿರುವವರ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವೇ ಒಂದು ರೀತಿ, ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲರುವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವೇ ಒಂದು ರೀತಿ ಮತ್ತು ಮದ್ರಾಸು ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಬಂದಿರುವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವೇ ಒಂದು ರೀತಿ ಹೀಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಧವಾದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪದ್ಧತಿಗಳು ಇನ್ನೂ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಳುವುದು ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಮನ್ವಯ ಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಒಂದೇ ಏಕ ರೂಪವಾದ ಕಾನೂನನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ತಯಾರು ಮಾಡಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವು ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇವೊತ್ತು ಮುಂಬಯಿ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಕೂಲು ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಹೇಳಲು ಬಹಳ ವ್ಯಥೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ 1953 ರಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲು ಬೋರ್ಡ್ ಮೆಂಬರಾಗಿ ಬಂದವರು ಇನ್ನೂ 15 ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಹಾಗೇ ಅಲ್ಲಿ

ಉಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೂ ಕೂಡ ಅಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಮುಂದುವರಿಯಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಬಹು ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾದ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ಹೊಸ ಮೆಂಬರು ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇದೇ ತರನಾಗಿ ಮುಂದುವರಿದರೆ ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಕಡೆ ಯಾರೂ ಲಕ್ಷ್ಯ ವಹಿಸಿದಂತಾಗಿ ಬೋರ್ಡುಗಳು ತಮಗೆ ವಹಿಸಿದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸರಿಯಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಶಾಲೆಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಕೆಟ್ಟಿವೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರಿಪಡಿಸಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಸಮಗ್ರವಾದ ಒಂದು ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಬೇಗನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಸ್ಕೂಲು ಬೋರ್ಡುಗಳ ಶಾಲೆಗಳು ಇರುವಲ್ಲಿಯೇ ನಮ್ಮ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಿ.ಪಿ. ಸ್ಕೂಲುಗಳೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಇವೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರ ಪಿ.ಪಿ. ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗಾಗಿ ಕೊಡುವ ಗ್ರಾಂಟುಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಇದು ವರೆಗೂ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಕೊಡದೇ ಹೋದರೆ ಅವು ಹೇಗೆ ತಾವೇ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕು ಎನ್ನುವುದರ ಕಡೆಗೆ ಯಾರೂ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಂಟುಗಳೇ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಗ್ರಾಂಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡದೇ ಹೋದರೆ ಇಲ್ಲಿರುವ ಮಾನ್ಯರುಗಳ ಗತಿಯೇನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಚನೆ ಮಾಡ ಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರದ ನೌಕರಿಯಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ಒಂದನ್ನೇ ತಾರೀಖಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅವರ ಪಗಾರ ವಾರದೇ ಹೋದರೆ ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ತಳಮುಳ ಆಗುತ್ತದೆಯೋ ಹಾಗೇ ಸರ್ಕಾರ ಕೊಡುವ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಪಿ.ಪಿ. ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೊಡದೇ ಹೋದರೆ ಅವು ಹೇಗೆ ತಾವೇ ಮುಂದುವರಿಯಲು ಸಾಧ್ಯ ಎನ್ನುವುದರ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು. ಈಗರಾದರೂ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಇದನ್ನು ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪಿ.ಪಿ. ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಕೊಡುವ ಗ್ರಾಂಟುಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೊಡಬೇಕು, ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ಇದರ ಆಡಳಿತವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಸ್ಕೂಲು ಬೋರ್ಡುಗಳ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದರ ಸಲುವಾಗಿ ಆಡಳಿತ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು A.O. ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಹಾಗೂ ಸ್ಕೂಲ್ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರುಗಳು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇವರಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರುಗಳು ಅಲ್ಲಿರುವ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಷನ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು A.O.ಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರೆ ಅವರು ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಗಮನ ವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಕರು ಇಂತಹ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ರಿಪೋರ್ಟ್ ಕೊಟ್ಟರೂ ಅದರ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. A.O.ನ ಅಧಿಕಾರ ಕೇವಲ ಸುಮ್ಮನೆ ಬರೀ ವರ್ಗಾವಣೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ಆಗಿದೆ. ಶಾಲೆಗಳ ಸುಧಾರಣೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಅವರು ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಡ್ಯುಯರ್ ಕಂಟ್ರೋಲು ಇವೆ. ಅದುದರಿಂದ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಸಲಹೆ ಮಾಡುವುದು ಇಲ್ಲಿಯವ A.O. ಎನ್ನುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನೂ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರವರ ಕಡೆಗೆ ಕೊಡುವುದು ಒಳಿತು. ಶಿಕ್ಷಣದ ಕೆಲಸ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯಲು ಅನುಕೂಲ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಇನ್ನು ಹೈಯರು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ಒಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ ಇದನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೂ ಮಾತನಾಡಿದ ಅನೇಕ ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರುಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರು ಸರ್ಕಾರಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ.ಯಲ್ಲಿ ಪಾಸು ಮಾಡುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರೈವೇಟು ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ.ಯಲ್ಲಿ ಪಾಸು ಮಾಡುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಇವು ಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಬಹಳ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಇಂದು ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ಸರ್ಕಾರದ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳ ಹಾಗೂ ಪ್ರೈವೇಟು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳ ಅಂಕ ಸಂಖ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತರಿಸಿಕೊಂಡು ನೋಡುವುದಾದರೆ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ.ಯಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗಿರುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದದ್ದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಪ್ರೈವೇಟು ಸ್ಕೂಲುಗಳೇ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡು ತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಇಪ್ಪೊತ್ತು ಕೇವಲ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ ಸರ್ಕಾರದ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಲು ನಾನಾ ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕು. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯನವರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾಪ್ರಾಪ್ತವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಬೇಗನೆ ಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯವಿದೆ.

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಂ. ಗುಡ್ಡೆ)

ಮತ್ತು ಸರಕಾರ ಇಂದು ಮೇಂಟೆನೆನ್ಸ್ ಗ್ರಾಂಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸರಕಾರ ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಂಟೆನೆನ್ಸ್ ಗ್ರಾಂಟು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ಇದುವರೆಗೂ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಹಾಸ್ಟಲುಗಳಿಗೂ ಗ್ರಾಂಟುಗಳನ್ನು 30 ನೇ ತಾರೀಖು ಕಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. 31 ನೇ ತಾರೀಖು ರಜ ಬಂತು ಇದರಿಂದಲೂ ಅವರಿಗೆ ಹಣ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವ ಹಣವನ್ನು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಳುಹಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಇದನ್ನು 20-21 ನೇ ತಾರೀಖಿಗೆ ತಲಪುವಂತೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು. ಒಂದನೇ ತಾರೀಖು ಇಲ್ಲದ ಗ್ರಾಂಟು ಕಳಿಸಿದರೆ ಇದರಿಂದ ಹೇಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕು. ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಹೇಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಕೂಡ ಇದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಂಟುಗಳ ಹಂಚುವ ಬಗ್ಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ನಾವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದರ ಕಡೆ ಸರಕಾರ ಇನ್ನೂ ಲಕ್ಷ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈಗರಾದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾನ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಇದರ ಕಡೆಗೆ ತೀವ್ರವಾದ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು ಗ್ರಾಂಟುಗಳನ್ನು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಂಚುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವರಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಸರಕಾರ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿರು; ಮೇಂಟೆನೆನ್ಸ್ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೊಡದೇ ಹೋದರೆ ಅಲ್ಲಿರುವ ಶಾರಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೇನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಇದರ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ ಕೊಡಬೇಕು. ಪ್ರೈವೇಟ್ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಇರುವ ಕಡೆ ತಮ್ಮದೇ ಕಟ್ಟಡ ಹೊಂದಿರುವವರಿಗೆ ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದು ದನ್ನು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆ. ಅವರು ಸಾಲ ತಂದು ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ರೆಂಟ್ ಕೊಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದರ ಬದಲು ಇದನ್ನು ಕೆಲವು ಕಾಲ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು ಎಂದು ಇವು ಹೇಳಿ ನನಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನು ವಂದಿಸಿ. ನನ್ನ ಮಾತು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

5-00 P.M.

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ನಾಡಗೌಡ (ಮುಧೋಳ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಇವತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿರುವ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಅಂತಃ ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ ಈ ಶಿಕ್ಷಣ ರಂಗವು ಎಷ್ಟು ಪವಿತ್ರವಾದುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಈ ಸಭೆಗೆ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಕೋಟಿ ವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಟಿ ವಿದ್ಯೆಯೇ ಮೇಲು ಎಂದು ನರ್ವಜ್ಞ ಕವಿ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಹಳ್ಳಿಗಾಡ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಶಾರಾ ಬಾಲಕರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಿಡಿಸದೇ ಇದ್ದರೆ ಅವರನ್ನು ಎಷ್ಟು ಕಾಯಲಿಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚುತ್ತಾರೆ. ವಿದ್ಯೆ ಹಿಡಿಯದಿದ್ದರೆ ಮಗನೇ ಎಮ್ಮೆ ಕಾಯಲಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ತಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರರ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್‌ನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಕೊರಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಉಚ್ಚ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಬೇನಾದ ಫಿರಾಸಫರ್ ಕನ್‌ಫ್ಯೂಸಿಯಸ್ ಏನು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆಂದರೆ “what I want to be called is this Insatiable student and unweary teacher.” ನಾನು ತೃಪ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಕಲಿಯುವಂಥ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಬೇಕು, ಬೇಸರವಿಲ್ಲದೆ ಕಲಿಸುವಂಥ ಗುರು ಆಗಬೇಕು ಎಂದು. ಬೇನಾದ ಫಿರಾಸಫರ್ ಕನ್‌ಫ್ಯೂಸಿಯಸ್ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ತರುಣರು ಉತ್ಸಾಹಿಗಳು ಆಗಿರುವ ಮಾನ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ಗಮನ ಕೊಡಲಿ. ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಬೇಕಾದ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಏನೋ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿ, ತಮಗೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಪದವಿಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ವೇಳೆಯ ಆಭಾವ ಇದೆ ಎಂಬ ಕಾರಣದ ಮೂಲಕ ಪಾತೆಗಳನ್ನು ಒಡೆದು ಹಂಚುವಾಗ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಮಗೆ ಒಕ್ಕಲತನ ಪಾತೆ ಬೇಡ ಎಂದು ನೃಪ್ತವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಎದುರಿಸಬೇಕಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಅನೇಕ ಇರುವಾಗ, ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಯೋಗ್ಯ ಪರಿಹಾರ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ದಕ್ಷತೆ ವಹಿಸಬೇಕಾದುದು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಕೊರಳಿಗೆ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರರ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಅಗಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಎಷ್ಟೋ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಬಾಯಿಂದ ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಪ್ರಗತಿ ಯಾವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದಾಗ ಕೂಡ:

ಬರುವುದು ಏನೆಂದರೆ ಸಣ್ಣ ರಬ್ಬರ ಬೆಲೆನ ತಂದು, ಬೆಲೆನಿನ್ನಲ್ಲ ಹವೆ ಹಾಕಿದಾಗ ಯಾವ ರೀತಿ ಉಬ್ಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಶಿಕ್ಷಣ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ಪ್ರಗತಿ ಬರದು ಆಗಿದೆ: ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವುದು ಎನ್ನಾರವಾಗಿದೆ ಅದರ ಕ್ವಾಲಿಟಿ ಯೋಗ್ಯತೆ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ಹುಡುಕುವ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೇವಲ ವಿಹಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿ ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ಅವರು ಗಮನ ದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿ. ಮಾನ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ? ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲು ಬೋರ್ಡ್ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅಯೋಗ್ಯರಾದ ಜನರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಸಿಕ್ಕಿ ಹೇಚಾಡುತ್ತಿವೆ. ಅಂಥವುಗಳಿಗೆ ಈ ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಭೇಟಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಇದೆಯೇ? ಸಹಕಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳು ವಿಜಾಪುರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಸ್ಕೂಲು ಬೋರ್ಡ್ ಚೇರಮನ್‌ರಾಗಿ ಹದಿನೆಂಟು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ಮಂತ್ರಿಪದವಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಒಂದು ವರ್ಷವಾದರೂ, ಅವರು ಸ್ಕೂಲು ಬೋರ್ಡ್ ಚೇರಮನ್ ಹುದ್ದೆಗೆ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ಮಂಜೂರು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಸಹಕಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ವಿಜಾಪುರ ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ದತ್ತಕ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಹಕಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅತ್ತ ಕಡೆ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ವಿಜಾಪುರ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಅವರ ರಾಜೀನಾಮೆ ಮಂಜೂರು ಆದುದು ಹೊರದ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ. ಇವರು ಸ್ಕೂಲು ಬೋರ್ಡ್ ಚೇರಮನ್ ಹುದ್ದೆಗೆ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳರುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟ ವಾಗ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆ, ಪ್ರಕಟವಾದವೇ ಇರುವುದು ಆದಳಿತದ ದೋಷ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇಗಲೂ ಸಹ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಇವರಿಗೇ ಭೇಟಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ನಿಡ್ಡವೀರಪ್ಪ.—ಆ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಪೋಸ್ಟ್‌ಫೀಸಲ್‌ಯೋ ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೇ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಿ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ಇಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಿ. ನಾಡಗೌಡ.—ಆ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ವಿಜಾಪುರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಸ್ಕೂಲು ಬೋರ್ಡ್ ಆದಳಿತ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ಅಡ್ಡುನಿಶ್ಚೇಷವು ಆಫೀಸರ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಲಂಚ ಗುಳಿತನ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ.—ಯೋಗ್ಯವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆದಳಿತ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಲಂಚ ತೆಗೆ ದುಕೊಂಡ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಸರು ತಿಳಿಸಿದರೂ ಕೂಡ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಎರೋಧ ಪಕ್ಷದ ನಡೆಸರು ಹೇಳಿದ್ದು ಮಾದರೆ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಸಹಕಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ತಮಗೆ ಬೇಕಾದವರಾದ ಬಬ್ಬ ಹೆಪ್ಪುಟಿ ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಬೇರೆ ಊರಿಗೆ ವರ್ಗವಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಅದೇ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಲಂಚ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ 30 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿವರೆಗೆ ಲಂಚ ವಸೂಲಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಬೇಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಅನೇಕ ಕಡೆ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳು ಆಗಿವೆ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಶಿಕ್ಷಕರು ಹೇಗೆ ಇರಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರು ಆದರ್ಶ ಜೀವನ ನಡೆಸಿ ಗ್ರಾಮದ ಜನರಿಗೆ ಮಾದರಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನುಕರಣೀಯರಾಗಿ ಇರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಕಳಿಸುವಾಗ ಅಲ್ಲಿಯ ಶಿಕ್ಷಕರು ಮಾದರಿ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿದ್ದರೆ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಮಾತನ್ನು ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಎಲ್ಲರಾಚಾರ್ಯವರು ತಮ್ಮ ಸ್ಕೂಲ್ ಮಾಸ್ಟರ್ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಶಿಕ್ಷಕರು ಆದರ್ಶ ಜೀವನ ನಡೆಸಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಬಳ ಇರಬೇಕು. ಉಪಜೀವನದ ಹೊರೆ ಹೊರುವುದಕ್ಕೆ ಅವರು ಕೈ ಒಡ್ಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ಅದು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಅಪಮಾನ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಶಿಕ್ಷಕರು ಕೈ ಒಡ್ಡುವ ಹಾಗೆ ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಅಂದರೆ ಸರಕಾರ ದಿವಾಳಿಪೋರವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವ ಮಾತು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಬಳ ಕೊಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಅವರಿಂದ ದಕ್ಷವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಯೋಗ್ಯತೆ ಪಡೆದವರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಯೋಗ್ಯರಾದವರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡ ಬಾರದು. ಇದರಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ತಂದು ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಪಕ್ಷದ ಕೆಲಸ ಯಾರು

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಿ. ನಾಡಗೌಡ)

ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಹೇಳಿ ಮನೆಗೆ ಕೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಸಹಕಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಪರವಾಗಿ ಕ್ಯಾನವಾಸ್ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಅನೇಕ ಶಿಕ್ಷಕರು ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರು.

ಊರ ಹಿರಿಯರು ಸಂಪು ಪುಕಾರಿಸಿದಾಗ ಅದನ್ನು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಸಯನಕ್ ಅವರು ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾರ್ ಅಟೆನ್ಷನ್ ಮೋಷನ್ ತಂದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಮಾನ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಒಂದು ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವತಂತ್ರ ಪಕ್ಷದವರೇನೋ ಸಂಪು ಹೊಸಬೇಕೆಂದು ಎಬ್ಬಿಸಿದರು, ಅವರೇ ಅದಕ್ಕೆ ಊರ ಜನರ ಸಹಕಾರ ಸಿಕ್ಕದ್ದಕ್ಕೆ ಸಂಪು ಮುಕ್ತಾಯವಾಯಿತು ಎನ್ನುವಂಥ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳ ತಪ್ಪಲ್ಲ. ಅವರ ಕೈಕಳಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಂಥ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಯಾವರೀತಿಯವರಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇವರಿಗೆ ಮಾಹಿತಿ ಕೊಡುವಂಥ ಕೆಳಗಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಏನು ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೋ ಅದರಿಂದ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ರಾಂಗ್ ಸ್ಪೆಷಿಮೆಂಟ್ ಅನ್ನು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಇದರಿಂದ ತಮ್ಮ ಪೊಸಿಷನ್ ಆಕರ್ಷಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಈ ಒಂದು ನಿರ್ದೇಶನವನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಅಮ್ಮೋಗ್ಯರಾದ ಶಿಕ್ಷಕರು ಇರುವುದರಿಂದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಮಂತ್ರಿಗಳಾದವರ ಕೆಲಸವೇನು ಎಂದರೆ, ನಾವು ಈಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಆರಿಸಿಬಿಡುವುದು, ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷಣರಂಗದಲ್ಲಿರುವ ಯಾವತ್ತೂ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ನಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತವೆ. ಎನ್ನುವಂಥ ಮಾತನ್ನು ಮೆರೆದುಬೇಕು. ಎಷ್ಟೋ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಾವು ಅಪಕ್ವವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅನುಭವ ಪಡೆದವರಾದ ಡಿ. ಪಿ. ಐ., ಜಾಯಿಂಟ್ ಡಿ. ಪಿ. ಐ. ಆಗಲೇ, ಅಥವಾ ಪ್ರಾಥಮಿಕ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಮತ್ತು ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಲೆಜು ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಇರುವಂಥ ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳನ್ನಾಗಲೇ ಕೇಳಿ ಅವರ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಪಡೆದು, ಅದರಿಂದ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ನಾವು ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ ಮೊದಲು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ನಂತರ ಎಲ್ಲಿ ಮೋಷನ್ ಎನ್ನುವಂಥದನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಅದನ್ನು ತಿದ್ದುವಂಥ ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವಂಥ ಮಾತನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಖಾಸಗಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿದೆಯೇ ಅಥವಾ ಸರ್ಕಾರಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿದೆಯೇ ಎನ್ನುವಂಥ ಮಾತು ಮೈಯಿಕ್ಕಿಕವಾಗಿ ಅಯಾಯಾ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟ ಮಾತು. ಎಲ್ಲಿ ದಕ್ಷತೆ ಇಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿ ಫಲಿತಾಂಶಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಖಾಸಗಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಫಲಿತಾಂಶ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ, ರಿಸಲ್ಟ್ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಎಂದು ಪರೀಕ್ಷೆ ನಡೆಸುವವರನ್ನು, ಪರೀಕ್ಷೆ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಚಹಾ ಪಾರ್ಟಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಅವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಕರಾದವರು ಸ್ವತಃ ಹೇಳಿ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಬರಿಸುತ್ತ ಇದ್ದುದನ್ನು ನಾನು ಸ್ವತಃ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ, ನಮ್ಮ ಹುಡುಗರ ಬಾಯಿಂದಲೂ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಹತ್ತೊಂಟಿ ಅಯಾಯಾ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ, ಮೇಲ್ಮಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕೆಳದರ್ಜೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಹತ್ತೊಂಟಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ ಇದ್ದರೆ ಶಿಕ್ಷಣ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಕಾರ್ಲೆಜು ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ, ಪ್ರೊಫೆಸರುಗಳಿಗೆ, ಲೆಕ್ಚರರುಗಳಿಗೆ ಮೂಲವರ್ಷ ಕಮಿಷನ್‌ನವರು ಏನೊಂದು ನಿರ್ಧಾರವು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಹಾಗೆ ಅವರ ವೇತನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು. ಇತ್ತೀಚಿನವರುಗಳಲ್ಲಿ ಅನಂತೋಷ ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಲೆಕ್ಚರರುಗಳಾಗಲಿ, ಪ್ರೊಫೆಸರುಗಳಾಗಲಿ ಯೋಗ್ಯವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟು, ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾರ್ಲೆಜುಗಳಲ್ಲಿರುವಂಥ ಲೆಕ್ಚರರುಗಳ ಮತ್ತು

ಪೊಳೆಸರುಗಳ ಸಂಬಳಕ್ಕೂ, ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಲೆಕ್ಚರರುಗಳು ಮತ್ತು ಪೊಳೆಸರುಗಳ ಸಂಬಳಕ್ಕೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇರುವುದರಿಂದ ಅವೆರಡನ್ನೂ ಏಕರೂಪಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಈ ದಿನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಿನ್ನೈಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆಯನ್ನು ನನಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅಭ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Sri ALLUM KARIBASAPPA (Kurugod).— Mr. Speaker Sir, while supporting the Demand on Education, I would like to speak on a few points.

Regarding the Eleventh Standard. I am sorry to say that it has been tagged to High Schools in several places and I feel that it is not a healthy combination. I am giving this view from my personal experience because I am the President of a High School Committee which is running the XI Standard class also in the High School. With a view to creating a good, college atmosphere, I feel that the XI Standard should be kept separate and should not be clubbed with the High School classes. As a matter of fact the Government of India has already taken a decision to have a two-year course as before, instead of the P. U. C. You may call it Intermediate Junior and Intermediate Senior. Therefore I once again appeal that these two classes should be kept separate from the High Schools and not clubbed with High Schools.

In regard to the starting of new Colleges at places where colleges already exist, I would like to say that the Government should take keen interest and arrange for thorough inspections whenever there are applications from any place in our State for starting Colleges. I feel in some cases, it is quite necessary or even it is the duty of the Government to stabilize the existing college or colleges; and not to give permission for new colleges. Wherever it is not possible for the existing colleges to cope with the demand, then alone applications for starting fresh colleges should be considered.

Further, regarding the teachers of elementary and primary education, I have to make harsh comments. Particularly, in our Bellary District I am very sorry to say that the Teachers are not discharging their duties properly. I deem this teachers' profession as a noble profession. I am also unhappy to say that many of the School Inspectors in our District are not doing their duties properly; and they give certificates to the teachers about their work even though classes are not run, particularly in the rural parts. In this connection, I request the Government to direct the District Educational Officers to conduct thorough inspections often and put a stop to this foul play in this noble profession, by the Teachers in the rural parts. With a view to carrying out effective, surprise inspections, I propose that a jeep should be provided for each District Educational Officer throughout the State. Wherever there are malpractices and irregularities, they can be caught and put an end to if the facility of a jeep is afforded to the District Educational Officers.

(SRI ALLUM KARIBASAPPA)

I support the policy of the Government with regard to the three-language formula. It is quite necessary that every State should follow the three-language formula and insist on the students learning English, Hindi and the regional language. This formula is being opposed in Madras State and some other places on account of some political reasons. As a matter of fact, it was in Madras state, even when Mahatma Gandhi was alive, that Hindi classes were started. I feel that owing to some wrong approach from the North Indians this confusion about the language policy has started in South India. Anyhow, the regional language should be learnt by all the students of the State. It must be realised by one and all that one common language is quite necessary throughout the country and therefore Hindi is declared as our national language. So, Hindi should also be learnt along with the regional language. There is also necessity for learning the English language along with Hindi. When we go abroad, it is impossible to get on without a knowledge of English. That is why, English also cannot be neglected and it should be there.

I am very happy to say that the facilities given in our State for education are much better than those afforded in other States in our country. I make bold to say that this is the only State in our country where the maximum facilities are given for education.

I conclude by thanking the hon. Speaker for having given me this opportunity to speak.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ನಾಗಪ್ಪ (ರಾಯಚೂರು).—ಸನ್ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ದಿವಸ ಮುಂದಿಸಿದಂಥ ವಿದ್ಯಾಭಾತ ಮತ್ತಿತರ ಖಾತೆಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ 36 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ನಾನು ವಿರೋಧಿಸಿ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಅರ್ಜಿ ಕರ್ 45ರ ಪ್ರಕಾರ ನಮ್ಮ ಸರಕಾರ 10 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ 14 ವರ್ಷಗಳಿಗಿಂತ ಕೆಳಗಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಉಚಿತ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಒತ್ತಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಈಗ 20 ವರ್ಷಗಳಾಗುತ್ತ ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಒತ್ತಾಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿರುವುದು 1967 ರಲ್ಲಿ. ಈಗ ಒತ್ತಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿರುವುದು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಅದು 6 ರಿಂದ 11 ವಯಸ್ಸು ಇದ್ದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ಆದರೆ 14 ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನೊಳಗಿರುವ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ ಒತ್ತಾಯ ಶಿಕ್ಷಣವಿರಬೇಕು ಎಂಬ ಘಟನಾತ್ಮಕ ಮಾತನ್ನು ಸರಕಾರ ಯಾವ ಮಟ್ಟದಿಂದ ಇನ್ನು ಎಷ್ಟು ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣಮಾಡುವುದು ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ದಿವಸ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯನ್ನು 6 ನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಿದರೆ 10 ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಯುವುದು. ಅಂದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನು 4 ವರ್ಷ ಒತ್ತಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಆಗಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರಕಾರ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾತ್ರ ಒತ್ತಾಯಮಾಡುವುದು ಘಟನಾತ್ಮಕವಾದುದಲ್ಲ. 14 ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾಗುವವರಿಗೆ ಒತ್ತಾಯ ಶಿಕ್ಷಣವಿರಬೇಕು. 10 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಇಂದು 20 ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಮಾಡದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಬಹಳ ವ್ಯಸನವಾಗುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ಈಗಾಗಲೇ ಮಾನ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಉದ್ದೇಶ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸರಿಯಿತು 4 ವರ್ಷ ಇದ್ದುದನ್ನು 5 ವರ್ಷ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ 6 ವರ್ಷಗಳಿಗಿಂತ ಕೆಳಗಿರುವವರನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಲು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರ ಎಲ್ಲ. ಕಾರಣದಿಗೇ ಸೇರಿಸಬೇಕಾದರೆ ಕನಿಷ್ಠವಾಗಿ 15 ವರ್ಷವಾಗಿರಬೇಕು. ಅಂದಮೇಲೆ 21 ವರ್ಷವಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಗ್ರಾಜುಯೇಟ್ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ 5ನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲೇ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ, 14 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಮೆಟ್ರಿಕ್ಯುಲೇಷನ್ ಪಾಸುಮಾಡು.

ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ, ನಂತರ ಕಾರ್ಲೋಸ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ 18 ಅಥವಾ 19 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಗ್ಯಾಜುಯೇಟ್ ಅದರ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಗ್ಯಾಜುಯೇಟ್ ಆಗಲು 21 ವರ್ಷ ಬೇಕು. ಐ.ಪಿ.ಎಸ್. ಅಥವಾ ಐ.ಎ.ಎಸ್. ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಕೂಡಲು 24 ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದವರಿಗೆ ಇದಕ್ಕೆ 3 ವರ್ಷ ಅವಕಾಶವಿರುವಾಗ ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಗಳವರಿಗೆ 5 ವರ್ಷ ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಸಬ್‌ಜೆಕ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಪಾಸ್‌ನಾಗಿದ್ದರೆ ಮತ್ತು ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ವ್ಯಯವಾಗಿ ಇನ್ನು ಕಡೆಮೆ ವರ್ಷಗಳು I.A.S. ಮತ್ತು I.P.S. ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕೂಡಲು ಉಳಿಯುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದ 5 ವರ್ಷ ನಿಗದಿ ಮಾಡದೆ ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯೇಟ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ಜಾರಿಗೆ ತಂದೋ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ವಿನಾದರೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ನಿಗದಿಮಾಡಬೇಕು, ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಚ್ಚು ಮಾಡಬಾರದು. ಅಲ್ಲದೆ ಕಾರ್ಲೋಸ್‌ನ ಸೇರಲು 15 ವರ್ಷವಾಗಬೇಕು ಎಂದಿರುವುದನ್ನು ತೆಗೆದು, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಸೇರಲು 6 ವರ್ಷವಾಗಬೇಕೆಂದಿರುವುದನ್ನು 5 ವರ್ಷವಾದರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ನಿಗದಿಮಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ವಿವಿಧಾಂಗಗಳು ಕೂಡ ದೊಡ್ಡ ಹುದ್ದೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶವಾಗುವುದು ಇದನ್ನು ಸರಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತೇನೆ.

ಪರವನೆಯಾದಾಗ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಉತ್ತಮವಾಗಿರಬೇಕು. ಇಂದು ಮಕ್ಕಳ ಶಿಕ್ಷಣ ಬಹಳ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಸರಕಾರದ ಈಗಿನ ನೀತಿ. ಇದನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರಪಂಚವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್. ಸಿ. ಪಾಸು ಮಾಡಿದರೆ ರೆಜೆನ್ಸಿ ಇರಾಖೆ, ಅಥವಾ ಪಿ. ಡಬ್ಲ್ಯು. ಇರಾಖೆ ಅಥವಾ ಎಕ್ಸ್ಟ್ರಾ ಇರಾಖೆಗೆ ಅರ್ಜಿ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕದಿದ್ದರೆ ನಂತರ ಬೇರೆ ಇರಾಖೆಗೆ ಅರ್ಜಿ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಬೇರೆ ಎಲ್ಲೂ ಸಿಕ್ಕದಿದ್ದರೆ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ರಿಜೆಕ್ಟ್ ಇರಾಖೆಯಾದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಇರಾಖೆಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಯಾವರೀತಿಯ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ವಿದ್ಯಾ ಇರಾಖೆ ಅಂಥವರಿಗೆ ಸ್ಥಾನ ಕೊಡುತ್ತದೆ. 1961ರ ನಿರ್ಣಯದ ಪ್ರಕಾರ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ನೇಮಕವಾದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಆಗದವರಿಗೆ ಇನ್‌ಕ್ರಿಮೆಂಟ್. ಆದರೆ ಬೇರೆ ಇರಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್. ಸಿ. ಆದವರು ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಎಕ್ಸಾಮಿನೇಷನ್ ಪಾಸು ಮಾಡದಿದ್ದರೂ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ವರ್ಷವಾಗುತ್ತರೇ ಇನ್‌ಕ್ರಿಮೆಂಟ್ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಆ ಸೌಲಭ್ಯ. ಇರಾಖೆ ತರಬೇತಿ ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ತರಬೇತಿ ಪಡೆಯಲು ಅವರಿಗೆ ಸೌಲಭ್ಯ ಕೂಡದೆ ಈ ದೋಷವನ್ನು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರವರಿಗೆ ಹೊರಿಸಿ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಆಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಬಹುಶಃ ಕೆಲವರು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಅವರ ಇಂಪಿಯುಂಟ್ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್‌ನಲ್ಲಿ ರಿಟೈರ್ ಆಗಬಹುದು. ಇದನ್ನು ಅತಿ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಗಮನಿಸುವುದಾಗಿ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಅವರು ಯಾವರೀತಿಯ ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಟ್ಟರೂ ಅದರಂತೆ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಬಿಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಫಿನ್‌ಸರ್ ಟ್ರೈನಿಂಗಿಗೆ ಮಹತ್ವವಿಲ್ಲ. ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಆಗಿರುವವರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಆಗದವರಿಗೆ ತಾವು ಈಗ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಕೊಡಬೇಕೆಂದರೆ ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ. ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಟೀಸರ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಪಡೆದು ಅದರಲ್ಲಿ ಪಾಸು ಆಗಿರುವವರನ್ನು ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬೇಸಿಕ್ ಟ್ರೈನಿಂಗಿನಲ್ಲಿ ತಕ್ಕಲ, ಚರಕ, ತಂಬೂರಿ, ತಬಲಾ ಮುಂತಾದವು ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒದಗಿಸುವುದುಂಟು. ಆದರೆ ಅವರು ಮೈಗ್ರೇಷನ್ ಕಲಿಯಲು ಅವಕಾಶವಾಗಿದೆ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಆ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೈಗ್ರೇಷನ್‌ಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ತಂಬೂರಿ ಹರಿದು ಹೋಗಿದೆ, ತಕ್ಕಲಿಗೆ ದಾರಿಬಿಲ್ಲ—ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವುದು ಇನ್‌ಡಿಸ್ಟಿನ್. ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಆಗದಿದ್ದರೆ ಡಿಸ್ಟಿನ್ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. 2 ವರ್ಷ ಇನ್‌ಡಿಸ್ಟಿನ್‌ನಲ್ಲಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಪಡೆದವರು ಬಂದರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ, ಅವರಲ್ಲಿ ವೈಮನಸ್ಸು ಬಂದು ಕಾರ್ಯವಿಮುಖರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಆಗರೇ ಪಿ. ಎ. ಸಿ. ನವರು ವರದಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಕೈಗಾರಿಕಾ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಕೊಡದಿರುವುದು, ಕೊಟ್ಟರೂ ಬೇಕಾದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳನ್ನು ಕೊಡದಿರುವುದು ಇಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಿವೆ ಎಂದು ಪಬ್ಲಿಕ್ ಅಕೌಂಟ್ಸ್ ಕಮಿಷನರರು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಅವರ ವರದಿಯ 34 ರಿಂದ 37 ನೆಯ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು 42 ನೆಯ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು, ಮೆಷಿನ್‌ನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ನಾಗಪ್ಪ)

ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೇ ಇಲ್ಲ, ಯಾರು ಆದರ ಉಪಯೋಗಮಾಡಿ ತೋರಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಏನುತಾನೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾದೀತು? 36 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 10 ಕೋಟಿ ಕೂಡ ಖರ್ಚಾಗುವುದಿಲ್ಲ; 20 ಕೋಟಿ ಅಪವ್ಯಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ ಯಾವ ಶಾಲೆಗೆಯಾವ ಸಾಮಾನು ಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಕಡೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಇದ್ದಾರೆ ಅಲ್ಲಿ ಆ ತರಹದ ಸಾಮಾನು ಇಟ್ಟಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಈ ತರಹ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹೆಚ್ಚಿನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟ ಕೆಳಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ ಎಂದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು.

5-30 P.M.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಘನ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಲೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಈ ಬಜೆಟ್‌ನಿಂದ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ಒಂದೇ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇವರು ಕಲೆಗೆ ಅಪಮಾನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಕಲೆಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯು ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಸನಾತನ ಕರಾ ಕ್ಷೇತ್ರ ಬೆಂಗಳೂರು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಒಂದು ಶಾಲೆ ಇದೆ. ಇದರ ಸಂಚಾಲಕರಾದ ವಿ. ಎನ್. ಕೌಶಿಕ್ ಅಂತ ಅನ್ನುವವರಿಗೆ 1962-63 ರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಟ್ಟರು, ಅವರು ಹತ್ತು ತಿಂಗಳ ನಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ನಡೆದಂತಹ ವ್ಯವಹಾರ ಏನು ಎಂಬುದು ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಅದರ ಸಂಚಾಲಕರು ಸ್ವೀಕೃತ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮೇಲೆ ಮಾಡಿದಂತಹ ವರ್ತನೆ ಏನು ಎಂಬುದು ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಅದರೊಳಗೆ ಅಲ್ಪರಹಿತವರು ಒಬ್ಬರೇ ಒಬ್ಬ ಚಾಲಕರು 13 ಜನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಇದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ತಪ್ಪಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು 2 ಜವಾನರು ಇದ್ದಾರೆ, ಒಬ್ಬರು ವಾಚ್‌ಮನ್ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ತೋರಿಸಿ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ವಿಷಯ ನಮಗೆ ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕವರು ಒಬ್ಬರೇ ಒಬ್ಬರು, ಸರಿಯಾದಂತಹ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಇಲ್ಲ, ವಾಚ್‌ಮನ್ ಇಲ್ಲ, ಪೂನ್ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಘನ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ, ಅವರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಮೊನ್ನೆ ನಡೆದಂತಹ ಒಂದು ಘಟನೆಯಿಂದ 31ನೇ ಡಿಸೆಂಬರ್‌ನಿಂದ ಅದನ್ನು ಮುಚ್ಚಿರಲಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಪರಿಣತರಾದ ಜನರು ಕೇಳಿದರೆ, ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟ್ ಇಲ್ಲ ನಿಮ್ಮನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯೆ ಕೆಲಸಲಿಕ್ಕೆ ಅರ್ಹತೆ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ರೇಡಿಯೋದಲ್ಲಿ ಹಾಡತಕ್ಕ ಜನ ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದ ಸಂಗೀತಗಾರರು; ಹೆಸರವಾಸಿಯಾದವರೂ ಸಹ ಇಂತಹ ಉತ್ತರವನ್ನೇ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೂ ಸಹ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟ್ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಸನಾತನ ಕರಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಪಡೆದಂತಹ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟ್ ಇದ್ದವರು ಅದರ ಅವರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯರು. ತಾವು ಬೇಕಾದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಂತಹ ಕೆಲವು ಜನರನ್ನು ನೃತ್ಯದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ತಮಗೇ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕರಾ ಸೇವೆ ನಡೆಸಿದೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ನಾವು 16-18 ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ನೋಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು, ನೆಜೀಂ, ಸಚರ್ ನೆಜೀಂ ಅಂತ. ಡೈರೆಕ್ಟರು, ಡೆಪ್ಯೂಟಿ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಅಂತ ಇದ್ದರು. ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯ ಒಂದು ದಿಸ್ಕ್ರಿಕ್ಟ್‌ಗೆ ಬಂದರೆ 8 ದಿವಸ ಅವರು ಆ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸ್ಕೂಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ಯಾಸನ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಗಂಟೆ ಇದ್ದು, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಬ್‌ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ನಿಂತು ನೋಡಿ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ವರ್ತನೆ, ಅವರು ಕೆಲಸತಕ್ಕ ರೀತಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ನೋಡಿ ಆ ಸ್ಕೂಲು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆದಿದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಆದಳಿತ ನಿಮ್ಮ ಹೈದರಾಬಾದ್ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿತ್ತು. ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಡೈರೆಕ್ಟರು ಬರುವುದು ಬೆಂಚ್ ಎಷ್ಟಿದೆ, ಖರ್ಚು ಎಷ್ಟಿದೆ, ಟೀಚರ್ಸ್ ಎಷ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ, ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಇಂದ ಹಿಡಿದು ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್‌ವರೆಗೂ ಮಿನಿಸ್ಟೀರಿಯರ್ ಸ್ಟಾಫ್ ಆಗಿದ್ದಾರೆಮೇಲೆ ಹೊರತು ಎಕ್ಸಿಕ್ಯೂಟಿವ್ ಆಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಎಂದಿನವರೆಗೆ ಅವರು ಎಕ್ಸ್‌ಕ್ಯೂಟಿವ್ ಆಫೀಸರ್ಸ್ ಆಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೇ ಅಂದಿನವರೆಗೂ ಟ್ರೇಡರ್ಸ್ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಟ್ರೇಡರ್ಸ್ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ, ಡೈರೆಕ್ಟರು ಮತ್ತು ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳು ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ಅವರಿಗೆ ಎಜುಕೇಷನ್ ಸಿಸ್ಟಂ ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವರ ಜೊತೆಗೆ ಕೂಡಬೇಕು, ಪಾಠ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು, ಅವರು ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಾಗಿ ದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಫೈನಲೈಸೇಷನ್. ತಪ್ಪಾಗಿದ್ದರೆ ಇರತಕ್ಕ ಲೋಪ ದೋಷವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಈಗ ಅವರು ಆ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರ್ಸ್ ಗ್ರೇಡ್‌ನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ಟ್ರೇಡರ್ಸ್ ಸ್ಕಾಲರಿ ಬರ್ ಮಾಡುವುದು, ಲೇವಿ ಮಂಜೂರು ಮಾಡುವುದು ಇಂತಹ ಕೆಲಸ ಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಎಕ್ಸ್‌ಕ್ಯೂಟಿವ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಈ ತರಹದ ಒಂದು ಕೆಲಸ ವೇನಿದೆ ಇದು ಬಹಳ ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇದರಿಂದ ದುಡ್ಡು ಅಪವ್ಯಯವಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಅಧೀಕ್ಷಕ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಗುಲ್ಬರ್ಗಾ ಡಿ ವಿ ಐ ಒಬ್ಬರ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ನನಗೆ ಅವರ ಟೂರ್ ಪೋಗ್ರಾಂ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಬದರ್ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ, ಬಳ್ಳಾರಿ ಡಿ ವಿ ಜೆಸ್ ನ ಎರಡನೇ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಅವರು ಕೊರಳವರು ಬದರ್ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಳ್ಳಾರಿ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ನ ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಇರತಕ್ಕ ಒಂದು ದಿವಸದಲ್ಲಿ 3 ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟ್ ಮಾಡಿದರೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬುದು ಡೈರೆಕ್ಟರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ! ಮುನಿಸ್ಪರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ? ಒಂದು ದಿವಸದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ! ಹಾಗಾದರೆ ಅವರು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸವೇನು? ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದೇನು ಎಂದರೆ ಈ ಹೆಡ್‌ಮಾಸ್ಟರ್‌ನನ್ನು ಕರೆಸುವುದು ಯಾವ ರೀತಿ ನಡೆದಿದೆ ಎಂದು ಕೇಳುವುದು ಊಟ ಮಾಡುವುದು, ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು. ಇಷ್ಟಾದರೆ ಆಯಿತೇ! ಈ ರೀತಿ ಅದರ ಬಹಳ ದುಡ್ಡು ಅಪವ್ಯಯ ವಾದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಶಾಲೆಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವಂತಹ ಪಾಠಾ ವರಣವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಂತಹ ಸೂಪರ್‌ವಿಜನ್ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಘಂಟಾ ಘೋಷವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಹಿಂದಿ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ದಾಕ್ಟರ್ ರಾಮ ಮನೋಹರ ರೋಹಿಯಾರವರು ಘಂಟಾಘೋಷವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಭಾರತ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಒಂದು ಭಾಷೆ ಬೇಕು ಅಂತ, ಅದನ್ನು ಈ ದಿವ್ಯ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದರೂ ಸಹಿತ ಅದು ಕನಸು ನನಸಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿದೆ ಎಂದು ಬಹಳ ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹಿಂದಿಯೇ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾಷೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಇವತ್ತು ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅದನ್ನು ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಜನ ಅಲ್ಲಗಳೆ ಯುತ್ತಾ ಇರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ, ರಾಜ್ಯಾಂಗಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ಅವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಆ ರೀತಿ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಇವತ್ತು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲೀಷ್‌ನಲ್ಲಿ ನಡೆಯತಕ್ಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರ ದವರು ಯಾವ ತರಹದ ಗ್ರಾಂಟನ್ನೂ ಕೊಡಕೂಡದು, ಕೊಡುತ್ತಾ ಇರುವುದನ್ನು ತೀವ್ರ ನಿಲ್ಲಿಸ ಬೇಕು. ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಏನೆಂದರೆ ಕಾನ್‌ವೆಂಟ್‌ಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಹುಡುಗರನ್ನು ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇವೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಗ್ರಾಂಟು ಕೊಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕ ಎಂದು. ಆದರೆ 'ಡಾಕ್ಟರ್ ಎಂದು ಚೆನ್ನ', 'ಅಪ್ಪ ಎಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ, ಸಂತೋಷವಲ್ಲ ಏನೇ ಆಗಲಿ ಇದನ್ನು ತೀವ್ರಗತಿಯಿಂದ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು. ಇವತ್ತು ಪರದೇಶದ ಭಾಷಾ ಮೋಕ್ಷ ಹೋಗಬೇಕು, ನಮ್ಮ ದೇಶದಾದ್ಯಂತ ಒಂದು ಭಾಷೆ ನಮಗೆ ಬೇಕು ಅನ್ನತಕ್ಕ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಅನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ. 36 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹೈದರಾ ಬಾದ್ ಭಾಗಕ್ಕೆ ನಿಕುವೆವುದು 6 ಅಥವಾ 7 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ. ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕ ದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿನ ಅಕ್ಷರಸ್ಥರ ಸಂಖ್ಯೆ ನೋಡಿದರೆ 15 ಅಥವಾ 16 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಇದೆ. ಬೇರೆ ಭಾಗದಲ್ಲಿ 50 ಅಥವಾ 60 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಇದೆ ಅಂದ ವೇಳೆ ಆ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿಗದಿಯಾದ ಕನಿಷ್ಠ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟುವವರೆಗಾದರೂ ಹೆಚ್ಚಿನದಾದ ಒಂದು ಅನೈಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ವಹಿಸಿ ಒಂದು ಇಂಟೆನ್ಸಿವ್ ಎಜುಕೇಷನಲ್ ಪೋಗ್ರಾಂ ಹಾಕಿ ಹೆಚ್ಚಿನದಾದಂತಹ ಹಣವನ್ನು ನಮ್ಮ ಹೈದರಾ ಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಹಳೇ ಮೈಸೂರು ಮತ್ತು ಬೊಂಬಾಯಿ ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಶೇಕಡ 40-45ರಷ್ಟು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ನಮ್ಮ ಹೈದರಾಬಾದ್

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ನಾಗಪ್ಪ)

ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದು ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡಲಿಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ನನಗೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಬಿ. ನಂಜಪ್ಪ (ಗಂಡಸಿ).—ಸನ್ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಂಡಿಸಿರುವ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ನಾನು ಅನುಮೋದನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಇಡುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದಂಥ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ. ಇದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅಡಿಗಲ್ಲು ಇದ್ದುಹಾಕಿ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸರಿಯಾಗಿ ಉನ್ನತಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಏನೋ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಕೂಡ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳು ಇವೆ. ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ನಾಗಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರುವವರು ಯಾವ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲಸ ನಿಗದಿ ಇರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಜಿಹಾಕಿ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕೇವಲ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾತ್ರ ಪಾಸಾದ ಅರ್ಹತೆ ಇದೆಯೆಂದು ತಿಳಿದು ಅನೇಕರನ್ನು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಹುದ್ದೆಗಳಿಗೆ ನೇಮಕಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ನೇಮಕಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈಗ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಟ್ಟ ದಿನೇದಿನೇ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವವರು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕೊಟ್ಟು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸುವುದಾದ್ದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಬರುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಅರ್ಹತೆ ಪಡೆದು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ವೃತ್ತಿಗೆ ಬರುತ್ತಾ ಇರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಕ್ವಾಲಿಟಿಯೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಟ್ಟ ಬಹಳ ಕೀಳುಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳನ್ನು ಸೆರೆಕ್ಕೆ ಮಾಪವಾಗ ಅವರ ಯೋಗ್ಯತೆ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಅರ್ಹತೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರನ್ನು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಾಗಿ ನೇಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ 5 ವರ್ಷಗಳು ತುಂಬಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವರನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಪ ಒಬ್ಬರಿಗೂ ಕಾಗುಣಿತವೇ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಬಿಡುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾಗದ ಬರೆಯುವುದು ಹೇಳಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ಶಕ್ತಿಯೇ ಅವರಿಗೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ 5 ವರ್ಷಗಳು ತುಂಬಿದ ಕೂಡಲೇ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದನೇ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರಲ್ಲಿ ಬಾಯಿ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಕ್ಷರಾಭ್ಯಾಸವೇ ಇಲ್ಲ. ಕಾಗುಣಿತ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ತರಗತಿ ಮುಗಿದರೂ ಕೂಡ ಅಕ್ಷರಾಭ್ಯಾಸ ಅವರಿಗೆ ಇಲ್ಲದೆ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಬರೆಯುವುದೂ ಬಾರದೆ ಕಾಗುಣಿತಗಳ ಸುಳಿವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುವ ಪಾಠಪ್ರವಚನಗಳಿಂದ ಸರಿಯಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಅವರಿಗೆ ನಿಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಕ್ಷರಾಭ್ಯಾಸ, ಕಾಗುಣಿತಗಳನ್ನು ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಆಗ ಇವರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಿಗೆ ಒಂದು ತಳಹದಿ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಸರ್ಕಾರದವರು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ನನಗಂತೂ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬರವಣಿಗೆಗಾರರು ಏನಾದರೂ ತಮ್ಮ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅಥವಾ ಕಮಿಷನವರು ಏನಾದರೂ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಎಂಬುದು ನನಗೆ ಅನುಮಾನಾಸ್ಪದವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವಾಗರಾದರೂ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕವನ್ನಾಗಿ ಪ್ರಿಂಟೈಂಗ್ ಮಾಡಿದರೆ, ಅದು ಮುಂದೆ ಐದು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೂ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕವಾಗಿ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಮೂರನೆಯದಾಗಿ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಯಾವ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬೇಕು, ಶಾಲೆ ನಡೆಯುವ ಜಾಗ ಹೇಗೆ ಇರಬೇಕು,

ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮನಮುಟ್ಟಬೇಕಾದರೆ ವಾತಾವರಣ ಹೇಗೆ ಇರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕ್ರಮ ಹೇಗಿದೆ ಎಂದರೆ, ಯಾರೂ ಬೇಡದಂಥ ಮನೆ, ದನಕರುಗಳನ್ನೂ ಸಹ ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ರಾಮಕೃಷ್ಣಗಿರುವುದಿಲ್ಲ ಅಂತಹ ಸ್ಥಳ ಇರಲಿ. ಪಾಳು ದೇವಸ್ಥಾನವೋ ಅಂತಹ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಪುರು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಟ್ಟ ಅಲ್ಲಿನ ಪಾಠಾಪರಣಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಉತ್ತಮ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕಾದರೆ, ಅಲ್ಲಿನ ಪಾಠಾಪರಣ, ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಇರಬೇಕು. ಇನ್ನು ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಾರತಮ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಶಾಲೆ ನಿಜಯಲ್ಲದ್ದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಗ್ರಾಂಟು ಕೊಡುತ್ತೀರಿ. ಹಳೆಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡ ಕೊಡಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರೆ, ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಒಂದು ಸಾವಿರ, ಪಂಚಾಯತಿಯವರು ಒಂದು ಸಾವಿರ ಕೊಡಿ, ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. ಇಂತಹ ಕಟ್ಟಳೆಮಾಡಿ ಯಾವ ಊರಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ನಾವು ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್ ಮೂಲಕ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತೇವೆ. ಕೇವಲ ನಾಲ್ಕು ವರೆಗೆ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಅಂದಾಜು ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿನಿಂದ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಉಳಿದುದನ್ನು ಅಲ್ಲಿನ ಪಂಚಾಯತಿ ಮತ್ತು ಪಬ್ಲಿಕ್ ಕಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ನಿನಿಂದ ಕೊಡಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಿಂದುಳಿದಿರತಕ್ಕ ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡದ ಅಂದಾಜಿನ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿನಿಂದಲೂ, ಮತ್ತು ಇನ್ನುಳಿದ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ನೆರವಿನಿಂದಲೂ ಪಡೆದು ನೇರವಾಗಿ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯನವರು ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಅಂದರೆ ಇವರು ಬರೀ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗೇ ಸಂದಂಥವರೂ ಇರಬಹುದು, ಅವರು ಇಡೀ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ವ್ಯಕ್ತಿ. ಆದರೆ ಅಂತಹವರನ್ನು ಇವತ್ತು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಾಗಿ ನೇಮಕಮಾಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಎರೋ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಸ್.ನಿ. ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದಂತಹವರನ್ನು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನೇಮಕಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ಹೋಬಳಿ, ಅದೇ ಗ್ರಾಮದವರನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ಕೊಡುವ ಸಂಬಳ ಸಾಲುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ, ವ್ಯವಸಾಯ, ವ್ಯಾಪಾರದ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಈಗಾಗಲೇ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ನೇಮಿಸಿ ಇವರು 10-15 ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ನಿದರ್ಶನಗಳನ್ನು ನಾವು ಇವತ್ತು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇಂತಹ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಇವತ್ತು ಇರುವುದರಿಂದಲೇ ನಿಜವಾಗಿ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುವಾಗ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಅವರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದವರೇ ಅವರು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಸ್ವತ್ತಿನಿಂದ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಹೊರಗಡೆ 30 ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಇರಬೇಕು. ಬೆಳಗ್ಗೆಯಿಂದ ಸಾಯಂಕಾಲವರೆಗೂ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಬಾರದೆ ಹೋಗಿ, ವರ್ಗ ಮಾಡಿದರೂ ಅವರು ಬಹುಶಃ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನೆಲೆಯಾಗಿ ನಿಂತು, ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿಯೇ ರಾಜಕೀಯ, ವ್ಯವಸಾಯ, ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ, ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಮಾತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನಿಗಾ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಉನ್ನತಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಡಿಸದೇ ಹೋದರೆ ನಾವು ನಿಜವಾಗಿ ಮುಂದಿನ ಜನಾಂಗವನ್ನು ನಾವೇ ಹಾಳುಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರಿಂದಾಗಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನಿಗಾ ಕೊಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನಿಗಾ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ನಿಬ್ಬಂದಿ ಖರ್ಚು ವಿಷಯ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿಯೇ ಸುಮಾರು 250ರಿಂದ 300 ಶಾಲೆಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಅವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಒಬ್ಬರೇ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಎಂದು ನಿಗದಿಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಎಷ್ಟು ದಿವಸಗಳವರೆಗೆ ತಿರುಗಾಡಬಹುದು ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟ್ ಮಾಡಬಹುದು ?

ಬೇರಮನೆ ಅವರು (ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಡಿ. ಕೊತಾವಳಿ) — ಡೆಪ್ಯೂಟಿ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಇಲ್ಲವೇ ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ನಂಜಪ್ಪ.—ಡೆಪ್ಯೂಟಿ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರ್ಸ್ ಎಂದು ನೇಮಕಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ಡೆಪ್ಯೂಟಿ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರ್ಸ್ ಪಾಠ್ಯವಿಕ ಶಾಲಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಾಗಿರುವವರೇ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಒಂದೇ ಕೆಲಸ ಟೈಪಿಂಗ್ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹವರು ಡೆಪ್ಯೂಟಿ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರುಗಳಾಗಿ ಹೇಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ? ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚು ಅಧಿಕಾರ, ವಿದ್ಯಾರ್ಹತೆ ಇದ್ದರೆ ಅಂತಹವರಿಗೆ ಪುರಸ್ಕಾರ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಹವರು ಕೆಲಸಕ್ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಪಾಠ್ಯವಿಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಡೆಪ್ಯೂಟಿ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರುಗಳಾಗಿ ಮಾಡಿದರೆ ಅನೇಕರು ಅವರ ಕಂಚೋಲಿಗೆ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಯಪಕ್ಷ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರ್ಸ್ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವನ್ನು ಜಾಸ್ತಿಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಮನವಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸುಮಾರು ಐದಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಮತ್ತು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಏನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿವೆನ್ನುವುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇವತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ದಿನೇದಿನೇ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚು ಪಾಸ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮುಂದಿನ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಮಾರ್ಚ್ ಒಂದರಿಂದ ಫಸ್ಟ್ ಗ್ರೇಡ್ ಕಾಲೇಜಿನಿಂದ ಎಫೋರ್ಡ್ ಹುಡುಗರು ಪಾಸಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗಿಲ್ಲ ಅಕಾಮು ಡೇಷನ್ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಇವರು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಎಂ.ಎಸ್.ಎ. ಅವರು ನಿಮ್ಮೋಗ ಬರಬೇಕು, ಅವರು ಮನವಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದರೆ ಇವರು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಮುಂಜಾಗರೂಕತೆ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ದಿನೇದಿನೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯನವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಇವರು ಮೊದಲೇ ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳು ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗೆ, ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ತರಿಸಿ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಏನೇನು ಮುಂಜಾಗರೂಕತೆ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೋ ಅವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕಾಲೇಜು ಪ್ರಾರಂಭವಾದ 2 ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ಅಡ್ಮಿಷನ್ಸ್ ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕು, ಪಾಠಶ್ರವಣಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕು—ಇವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಪ್ಲಾನನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮೊದಲೇ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ನಾನು ಇಷ್ಟುಹೊತ್ತು ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ವಂದಿಸಿ, ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಬೋಳಿ ರಘುರಾಮ ಶೆಟ್ಟಿ (ಕಾರ್ಕಳ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಇವೊತ್ತು ವಿದ್ಯಾ ಸಚಿವರು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿರುವ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಎರೋದಿಸಿ ನಾನು ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ವಿದ್ಯಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಆಗಬೇಕು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಬಹಳ ಉಂಟು. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ವಿದ್ಯಾ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇರಳವಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಫಲಿತಾಂಶ ಸಿಕ್ಕಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಪ್ರತಿಫಲ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿದ್ದೇವೆ, ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹುಡುಗರು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವ ಅಂಕಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಳನ್ನು ನೀವು ಕೊಡಬಹುದು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಶಾಲೆಗಳು ಯಾವರೀತಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇವೆ, ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳು ಹೇಗೆ ಉಂಟು, ಅಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಯೋಗ್ಯತೆ ಹೇಗೆ ಉಂಟು, ಅವರು ಯಾವರೀತಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಅಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಆಟವಾಟಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವರೀತಿ ಶ್ರದ್ಧೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವಿದ್ಯಾಪಾತೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಬರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಅಷ್ಟು ಪ್ರತಿಫಲ ಬಂದಿಲ್ಲ; ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗೆ ಉಂಟು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕೆಲವು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕಾದರೆ ಅಲ್ಲಿಯ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್, ಪಂಚಾಯತಿಯವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೇರೀತಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ದೊಡ್ಡ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿಲ್ಲ.

(MR. DEPUTY SPEAKER in the Chair.)

ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಒನರಲ್ಲಿ ಹಣ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವುದರಿಂದ, ಶಾಲೆಗಳು ಹಳೇ ಕಟ್ಟಡಗಳಲ್ಲಿ, ಚಾವಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇವೆ. ಈಗ ಕಾರ್ಕಳ ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಬೋರ್ಡ್ ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಕೂತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಕುರ್ಚಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಸ್ವತಃ ನೋಡಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಅಲ್ಲಿಯ

ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಹೋರ್ದ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರಿಗೆ ಈ ವಿಷಯ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ನಿಂಗಲ್ ಬೀಚರ್ ಇರುವ ಕಡೆ 4-5 ಕ್ಲಾಸ್‌ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದೊಂದು ಕ್ಲಾಸ್‌ಗೆ 45 ಹುಡುಗರು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿ ಹೊರೆಯಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಅವನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಯಾವರೀತಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ? ಇದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಅವರ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನೂ ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಬಂದಂಥ ಮಕ್ಕಳು ಮೇಲಿನ ಕ್ಲಾಸ್‌ಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ಬರುವ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರುವಾಗ ಅಥವಾ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಕಲೆ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸೇರುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಅಡ್ವಿಷನ್ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸಿಕ್ಕದೇ ಹೋದರೆ ಮುಂದಿನ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮೇಲಿನ ಹಂತಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಏನು ಬರ್ಬರ ಮಾಡುತ್ತೀರೋ ಅದು ಪ್ರಯೋಜನವಾದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಈಗ ಒದಗಿಸುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯೆಯು ಮಟ್ಟವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಹಿಂದೆ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಈಗ ಬಿ.ಎ. ಪಾಸ್ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ವ್ಯಕ್ತಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಂದು ವಿಷಯ ಸಂಗ್ರಹ, ಭಾಷಣದ ಮಟ್ಟ, ಅಥವಾ ಜ್ಞಾನದ ಮಟ್ಟವೂ ಜಾಸ್ತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಏನು ಎಂದರೆ ಈಗ ನಾವು ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಿಗಾ ಕೊಡದೇ ಇರುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿರುವ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಹುಡುಗರಿಗೂ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೂ ಸರಿಯಾದ ಒಂದು ಬಾಂಧವ್ಯ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್‌ಸೆಕ್ಟರುಗಳು ರಿಕಾರ್ಡ್‌ಗೋಸ್ತರವಾಗಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೆಡ್‌ಮಾಸ್ಟರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ಕಡೆ ಹೋಗದೇ ಇರುವುದು ಉಂಟು. ಆಯಾಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರು ಸರಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ, ಇಲ್ಲವೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಆ ಶಾಲೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ರಿಸರ್ಚ್ ಬರದೇ ಇದ್ದರೆ ಹೆಚ್ಚುವರ ತಪೋ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ತಪೋ ಎಂದು ಸರಿಯಾದ ಸತ್ಯಾಂಶ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಪ್ರೀತಿ ಉಂಟು. ಯಾವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ವಿಷಯವನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ ಸಂಬಳದ ವಿಷಯದಲ್ಲೇ ಆಗಲ, ಬಡ್ತಿ ವಿಷಯದಲ್ಲೇ ಆಗಲ, ಇಂಕ್ರಿಮೆಂಟ್ ವಿಷಯದಲ್ಲೇ ಆಗಲ, ಆತ್ಮಪ್ರೀತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಏತಕ್ಕೆಂದರೆ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೂಡ ಅವರಿಗೆ ಇನ್‌ಕ್ರಿಮೆಂಟ್ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಒಂದು ಗಮನವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ನ್ಯಾಯ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಕೇಳಿದರೂ ಕೂಡ ಅವರಿಗೆ ಬರಬೇಕಾದ ಇಂಕ್ರಿಮೆಂಟ್, ಬಡ್ತಿ, ಸರಿಯಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ದೂರು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಕಾರ್ಕಳ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸ್ಕೂಲ್‌ನ ಹೆಡ್‌ಮಾಸ್ಟರಿಗೆ 1-4-56ರಿಂದ 31-3-62ರ ವರೆಗೆ 1031 ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬರುವುದುಂಟು. ಅವರು ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ, ಡಿ.ಪಿ.ಐ.ಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆದು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅನಂತರ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕರಸ್ಪಾಂಡೆನ್ಸ್ ಕೂಡ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಎರಡು ವರ್ಷ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರು. ಅವರಿಗೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಪ್ರತಿಫಲ ಸಿಕ್ಕದೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಕೊನೆಗೆ ನಿರಾಸೆಯಾಗಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಈ ವಿಚಾರ ನನಗೆ ತಿಳಿದನಂತರ ನಾನು ಡಿ.ಪಿ.ಐ.ಗೆ 29-2-67ರಲ್ಲಿ ಪತ್ರ ಬರೆದೆ. ನಾನು ಬರೆದ ಕಾಗದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉತ್ತರವನ್ನೂ ಬರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರ ನಾನು ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ 13-11-67ರಲ್ಲಿ ಕಾಗದ ಬರೆದೆ. ಆ ಕಾಗದ ಬರೆದದ್ದಕ್ಕೆ ಕೂಡಲೇ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರು, ಇದರ ವಿಷಯವಾಗಿ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವ ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಈ ರೀತಿ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಎಜುಕೇಷನ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಿಂದ ನ್ಯಾಯ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯ ಎಂದು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಹಿಂದಿ ಶಿಕ್ಷಕರ ವಿಚಾರ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹಿಂದಿ ಪಂಡಿತರು ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೂ ಕೂಡ ಸರಿಯಾಗಿ ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ.

6-00 P.M.

ಃ ತ್ರ ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಕ್ಕಿದವರಿಗೆ ನಿಮಗೆ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅನೇಕರಿಗೆ ಭದ್ರ ಮತ್ತು ಇಂಕ್ರಿಮೆಂಟುಗಳು ಯಾವುದೂ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿ ಅಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜನಕ್ಕೆ ಆ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟವಿದ್ದರೂ ಅವರು ತಯಾರಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಶಾಲೆಗಳಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಆ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಮುಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಾಗಿದೆ.

(ಶ್ರೀ ಬೋಳ ರಘುರಾಮಶೆಟ್ಟಿ)

ಇದು ಅವರ ದೋಷವಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ನೇಮಕತ್ತು. ಅದೇನೆಂದರೆ ಯಾರು ಇರಾಬೆಯಲ್ಲಿ 12 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೋ ಅಂಥವರಿಗೆ ಈ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ನಿರ್ಬಂಧವನ್ನು ಹಾಕಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು. ಅವರಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಸೌಕರ್ಯಗಳೂ ಅಂದರೆ ಇನ್‌ಕ್ರಿಮೆಂಟ್, ಭಡ್ತಿ, ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಸೌಲಭ್ಯಗಳೆಲ್ಲಾ ನಿಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಈ ದಿವಸ ಯಾರು ಈ ಟ್ರೈನಿಂಗನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದಾರೋ ಅಂಥವರಿಗೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನೂ ಕೊಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಯಾರು ಟ್ರೈನಿಂಗನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಿಲ್ಲವೋ ಅಂಥವರಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬಹುದು. ಅಲ್ಲಿ ಈ ಹಿಂದೆ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಕೊಡಲು ಹಿಂದಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳಾವಕಾಶ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೆಲವು ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಈ ಟ್ರೈನಿಂಗಿಗೆ ಅವಕಾಶಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಆ ಜನರಿಗೆ ಭಡ್ತಿ, ಇನ್‌ಕ್ರಿಮೆಂಟ್ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಡುವಂತೆ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನಾನು ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—The discussion on this demand will continue tomorrow. I will take up the next item on the agenda.

CALLING ATTENTION TO A MATTER OF URGENT PUBLIC IMPORTANCE

Sri H. D. DEVE GOWDA (Holenarasipur).—I call the attention of the Minister for Revenue and Forests to the fire accident at Kodihalli village in Holenarasipur Taluk.

Sri G. B. SHANKAR RAO (Deputy Minister for Revenue).—A fire accident occurred on 8th March 1968 at about 4 p. m. at Kodihalli village in Holenarasipur Taluk as a result of which 7 huts belonging to Harijans were burnt to ashes. Eight families have been affected by the fire accident. The sufferers have lost their belongings including foodgrains, clothes, vessels, cash etc. The total loss is estimated at Rs. 11,540.50. There was no loss of human life. Some poultry was lost. Immediate relief by way of foodgrains and cloths was given by the local people on the day of the accident itself. A cash relief of Rs. 100 has also been sanctioned to each one of the seven families who have sustained loss exceeding Rs. 1,000 and a cash relief of Rs. 70 to the remaining one family who suffered loss below Rs. 1,000. The Tahasildar, Holenarasipur has been asked to prepare an estimate of the building materials required by the sufferers and to take further action.

Sri H. D. DEVE GOWDA.—They have not made any payment. No allocation of funds has been made by the Deputy Commissioner, Hassan.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಬಿ. ಶಂಕರ ರಾವ್.—ಅಪ್ರೊಪ್ರಿಯೇಷನ್ ಬರ್ ಇಲ್ಲಿ ಪಾಸಾದ ಕೂಡರೆ ಅದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಬಹುದು.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Half-an-hour discussion on short notice Question No. 24.